

čína!
SLOVA

II

Dne 28. února 1978 konalo se slavnostní shromáždění Regionálního sdružení Křesťanské mírové konference v Praze. O významu a odkazu „Vítězného února 1948“ promluvil místopředseda vlády p. Dr. Bohuslav Kučera. Doplnění významu Února pro křesťanské občany našeho státu vyjádřil předseda RS KMK prof. Dr. Michalko. Připomněl, že křesťané kladně hodnotí přínos „Vítězného února“. Jsou si plně vědomi a také uskutečňují své úkoly v nové socialistické společnosti a v mírovém hnutí. Uvedomují si odpovědnost za průkaznost života v zásadách lásky Pána Ježíše Krista. Návrhová komise připravila a zúčastněnými bylo jednomyslně přijato příslušné prohlášení k 30. výročí této významné události.

Za sekretariáty pro věci církevní u předsednictva vlády a ministerstev kultury ČSR a SSR pozdravil a činnost RS KMK kladně hodnotil ředitel SVC MK SSR p. Kmeť z Bratislav.

■ Hlavní složkou činnosti RS KMK v nejbližší době je příprava k zajištění průvodu dnech 22. až 27. června 1978. Mezi 25 delegátů z Regionálního sdružení KMK je počítáno také s účastí našeho zástupce. Na podzim bude další slavnostní shromáždění k 60. výročí vzniku Československého státu a ostatních na ně navazujících výročí.

Vt.

Již téměř celá dvě tisíciletí náš Pán Ježíš Kristus, o kterém spolu s apoštolem Pavlem říkáme, že „ont jest pokoj nás“ (Ef 2:14), vnuká věrným synům a dcerám v předečer velkého výročí – dvou tisíc let od příchodu vtělení Krista na zem a Jeho narodení v Betléme – abychom se začali chystat k této události, inspirováni Jeho přikázáními hlásajícími život a mír?

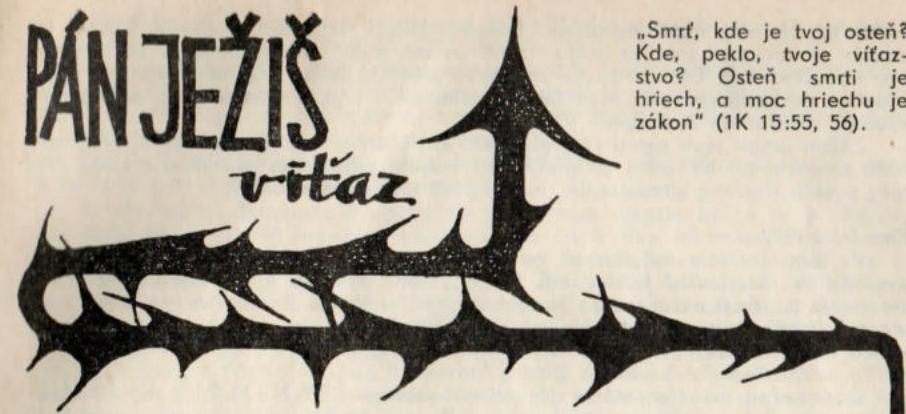
Vt.

Ještě 23 let zbývá do toho dne. V naší rychle vpřed letící době to není tak mnoho. Věřím, že mnozí se dožijí tohoto slavného výročí. Je naši povinností postarat se nejen o sebe, ale i o následující pokolení. Vynikajícím úspěchem přítomného tisíciletí od narození Krista vyhlásili za roky míru... Ať nás přiblíží tyto roky ke splnění proroctví Izaiáše, kdy lidé „...zkuší meče své v motyky, a oštěpy své v srpy. Nepozdívihne národ proti národu meče a nebudou se více učit boji“ (Iz 2:4).

(Z projevu metropoly tulského a belevského Juvenalije, předsedy Mezinárodního přípravného výboru na zahájení Světové všeňáboženské konference dne 6.-10. 6. 1977 v Moskvě.)

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

„Smrt, kde je tvůj osteň? Kde, peklo, tvoje víťazstvo? Osteň smrti je hriech, a moc hriechu je zákon“ (1K 15:55, 56).

Na Golgotě sa stretli s Pánom Ježišom štyri veľké mocnosti. Dobre si povšimnime, ktoré to boli, s akými právami a pôsobením.

Mocnosti duchovného sveta

1. Smrt – prišla na svet skrže inú mocnosť – hriech. Prv, než bol hriech, smrti na svete nebolo. A keď smrt na svet prišla, hned sa ujala vlády a kraľovala od Adama až po Mojžiša, aj nad tými, ktorí nehrešili podobným prestupením, ako Adam (R 5:14), ale nejak inak. Kraľovala nad „nespravedlivými“ i „spravedlivými“. Pre všetkých znamenala odlúčenie duchovnej podstaty človeka od tela i nemožnosť pristúpiť priamo do Bozej prítomnosti. Jej kraľovanie od Adama do Mojžiša bolo suverénné, po Mojžišovi obmedzené mocou Zákona, ale dnes je jej vláda ponechaná do času. O jej hroznej moci sa denne presvedčujeme.

2. Peklo – je najjasnejšie popísané v reči Pána Ježíša o bohačovi a Lazárovi. Pán Ježíš hovorí o lône Abrahámovom ako o mieste, kde sa zhromažďovali duše spravedlivých a o pekle ako mieste mŕk pre nespravedlivých. Tako bola ríša mŕtvych vnútorné rozdelená, ale navonok jednotná. Ani jedni ani druhí neboli v príamej Bozej prítomnosti, v nebi. Lono Abrahámove bolo spojené s peklom a nemohlo sa od neho oslobodiť. Duše spravedlivých boli v ňom vlastne zajaté a čakali spolu s Abrahámom na deň uvoľnenia. Boh premožené a držané mocou pekla, no bez mŕk. V takom stave boli všetci starozákonní Boží ľudia. Moc pekla bola veľká, nebola premožená, prístupu do neba nebolo. Poddanými pekla boli všetci ľudia.

3. Hriech – je ďalší mocnár s kráľovským titulom. „Kráľ Hriech“ kraľoval v smrti (R 5:21). S „kráľovnou Smrtou“ úzko súvisí, sú to dve zmluvne spojené kráľovstvá, ktoré si vzájomne prepožičiavajú svoju moc. Hriech umožnil kraľovanie smrti a je jej jedovatým ostnem – zbraňou. Všetci ľudia sa rodia na jeho území. Už prvému človekovi vstrekol svoj jed do žil a odvtedy sa rodia iba hriessi ľudia – jeho poddaní. A všetci ho poslúchajú. Niektorí radi a vedome, lebo im je prijemné slúžiť hriechu. Iní vedome, ale neradi, s trápením, ale musia otročiť. Niektorí nevedome, mysliač, že sú sami sebe páni, no pritom „melú v jeho mlyne“. A odmenou za celoživotnú prácu je – smrť a peklo. Keď tento kráľ už človeka nepotrebuje, posunie ho svojim susedom. Mocný to je strašný pán!

4. Zákon – je uplatnením moci Bozej spravedlivosti a lásky. Božia láska je jeho najvýnáčnejšou podstatou, Božia spravedlivosť vonkajším prejavom. Zákon je daný skrze Mojžiša (J 1:17), prišiel neskôr ako hriech, prišiel ako dôsledok hriechu – ale z Bozej strany. Už tu boli tri mocnosti, za ktorými stál satan. Pán Boh ustanovil jednu, skrže ktorú pripravoval porážku tamtým trom. Zákon sa nezdal nebezpečný pre hriech, veď urobil iba to, že mu nastavil zrkadlo. Odhalil vztahy medzi hriechom, smrťou a peklom, a stanovil pravidlá, ako napr.: „Odplata za hriech je smrť“. Alebo: „Duša, ktorá hreší, zomrie“. Diabol ako patrón hriechu, smrti a pekla nemohol protestovať proti Zákonom, lebo ho ustanovil všemocný Boh. Pribudla štvrtá mocnosť a zdalo sa, že mierové súžitie týchto štyroch bude harmonicky pokračovať.

Ľudia sa nadalej rodili na území hriechu. Hriech nad nimi panoval. Zákon ich odsúdil a odovzdal smrť a peklu. Ľudia sa tak rodili, žili a zomierali bez Zákona ako i so Zákonom. Bolo to preto, že neboli schopní Zákon naplniť. Zákon im nedal silu byť spravodlivými. Ale zato ľuďom pomohol v tom, že mohli svoje prestúpenia sponzorovať a volať po záchranre.

Zákon urobil však jednu vec: obmedzil kraťovanie smrť len na oblasť hriešnych ľudí. Odplata za hriech je smrť. Smrť musela prijať túto podmienku, ktorá dlhé roky nebola žiadnym obmedzením, lebo aj tak všetci ľudia hrešili.

Pán Ježiš Kristus

Po tom, čo sme sa pozerali na javisko sveta a zistili sme existenciu štyroch mocností v rozostavení troch proti jednej, zistili sme, že s neobmedzenou Božou vľadou je to akési otázne a že koruna tvorstva – človek je vlastne pre Boha i pre vlastné šťastie stratený, mohli by sme si položiť otázky:

- Čo treba urobiť v prospech neobmedzenej Bozej vlády?
- Čo možno urobiť v prospech šťastia ľudstva?

Odpovedou na obe otázky je jedna osoba – PÁN JEŽIŠ KRISTUS. V Nom Pán Boh vyriešil obe otázky naraz. Posielala svojho Syna, aby sa narodil a žil s pocitom lásky voči padlém človekovi. Narodil sa teda ako človek, ale nie bez hriechu. Aj keď sú všetci ľudia v hriechu počati, Pán Ježiš sa narodil Pán Ježiš nebol jeho poddaným. Preto ani nemala nad ním moc „kráľovna Smrť“ Jeho bezhriešnosť bola osvedčená pred ľuďmi, keď povedal: „Kto z vás ma usvedčí z hriechu?“ a nikto sa nenašiel, kto by mal pripomienku. Bola osvedčená aj pred satanom, keď povedal: „Ide knieža tohto sveta a nič nenachádza na mne“. A osvedčil ju aj Pán Boh slovami: „Toto je ten môj milý Syn, v ktorom sa mi dobre určovalo ako jediného na stretnutie s ich mocou.“

Ayšak Jeho pomer k Zákonom bol iný a možno ho definovať stručne: Bol podobený Zákonom. Ako by aj nie, ved Zákon bol Boží a dosiahnuť spravodlivosť pred Zákonom bolo možné len podľa Božích pravidiel vyhlásených Zákonom. Na pôde nebolo možné, lebo bez Zákona nie je poznanie hriechu a teda ani neviny. Hlavne je, že Pán Ježiš sa dokázal na pôde Zákona ako nevinný, bez hriechu.

Stretnutie na Golgoti

1. Smrť. Stretnutie so smrťou sa udialo nasledovne: Satan vo svojej zúrivosti použil svoju mocnosť – smrť proti Pánu Ježišovi. Ale preto, že Pán Ježiš bol bez hriechu, smrť nemala na Noho právo, lebo odplatu iba za hriech je smrť. Preto, keď smrť položila na Noho svoju ruku a snažila sa Ho zajat, Zákon sa postaral Syna „...ktorého Boh vzkriesil oprostiac ho bolestí smrti, ako aj nebolo možné, aby bol ďôlou držaný“ (Sk 2:24). Smrť teda nezákonne stiahla na Pána Ježiša, čím vlastne sa previnila a vkonala hriech. Odplata za hriech je smrť, teda smrť sama je odsúdená na zánik. Pán Ježiš je dôvodom jej zničenia. On zlomil jej moc, prebud vo forme vzkriesenia k večnému životu alebo vytrhnutia s celou Cirkvou. Si na strane tohto víťazstva? Si zbavený hriechu? Si oživený Jeho krvou? Potom máš podiel na tomto víťazstve a úžitok z neho.

2. Peklo. Prišlo aj k stretnutiu Pána Ježiša s peklom. Pán Ježiš ho navštívil ako mocný ozbrojenec. Vstúpil do neho, kde

- oznamil svoje víťazstvo moci temnosti,
- oslobođil tých, ktorí boli držaní v mieste zvanom Iono Abrahámovo a uviedol ich do Božej prítomnosti (Ef 4:8–10, L 11:21–22).

Pán Ježiš premohol brány pekla a už predtým dal zasľúbenie Cirkvi, že ju brány pekla nepremôžu. Skutočne od čias Golgoty a vzkriesenia Pána Ježiša nemá peklo právo na zadržiavanie veriacich ospravedlnených ľudí od Božej prítomnosti. Už nie je

Iono Abrahámovo, ale nebe a prítomnosť Božia. Duša veriaceho človeka odchádza po smrti priamo k Bohu (F 1:23, Sl 7:55, 56).

Víťazstvo Pána Ježiša nad peklom možno vhodne ilustrovať hrdinstvom Samsona, ktorý vytŕhal bránu filištinskeho mesta Gazy a vyniesol ju na vrch až naproti Hebronu (Sd 16:3). Namiesto mocnej zavretej brány zostala zivajúca diera medzi hradbami ako výsmech obranyschopnosti a moci mesta.

Pán Ježiš teda tak premohol peklo, že odviedol tých jeho zajatcov, ktorých chcel. A od toho času brány pekla Cirkev nepremôžu.

3. Hriech. Stretnutie Pána Ježiša s hriechom vyznelo tiež v Jeho víťazstve. Pán Ježiš žil v rovnako hrieseňom prostredí ako my a ako hriech túžil po Cainovi (1M 4:7), tak túžil aj zdolať Božieho Syna, ktorý sa stal Synom človeka. Diabol ho pokúšal k hriechu, no neuspel ani na pústi, ani medzi ľuďmi, ani na Golgoti. Pán Ježiš zomrel nevinný, čo nemožno povedať o žiadnom človeku. Jeho nevina Mu umožňovala zomrieť za iných. Keby bol čo len jeden hriech spravil, musel by zaň zomrieť, teda by bol musel zomrieť za seba a nemohol by zomrieť za iných. Veriaci človek sa spája s Pánom Ježišom Kristom v smrti, je spolu s Ním ukrižovaný a s Ním zomrel – tak to platí v Božích veciach. Na mŕtveho už hriech nemá právo, kresťan je vytrhnutý z jeho odplaty aj z jeho moci. Kresťan o sebe súdi, že je mŕtvy pre hriech a živý Bohu a podľa toho chce a aj vládze konáť.

Pán Ježiš svojou smrťou zvíťazil nad hriechom a uviedol do smrti aj jeho podaných, tých, ktorí v Noho uverili a stali sa kresťanmi a vzápäť ich vzkriesil k novému životu.

4. Zákon. Stretnutie Pána Ježiša so Zákonom nebolo nepriateľské. Tu neboli boji, Pán Ježiš nemal úmysel Zákon premičiť, lebo Zákon bol Boží, dokonalý, svätý a dobrý (Z 19:8, R 7:12). Pán Ježiš neprišiel Zákon zrušiť, ale naplniť. Naplnil ho za každého veriaceho človeka, lebo žiadny človek ho naplniť nebol schopný. Už teraz Zákon kresťana nenúti a nezaváže, nemá na človeka nároky (Ko 2:13–17), lebo je uspokojený tým, že je naplnený v živote Pána Ježiša. Kresťan nie je povinný konáť ceremonie Zákona, svätíti soboty, obrezať sa, lebo Pán Ježiš to urobil za nás. Miloval Boha a žil život lásky voči blízneemu, k tomu kresťana nenúti Zákon, ale láska Kristova. Pán Ježiš Kristus je koniec Zákona (R 10:4) a nik nemá právo podrobovať kresťana znova do otrockého jarma (Ga 5:1). Zo stretnutia Pána Ježiša so Zákonom na Golgoti teda vyplýva jeho naplnenie a naša sloboda. Je to ovocie smrti Pána Ježiša.

Víťaz nad víťazom

Pán Ježiš je nejváčší víťaz. Neudržala Ho smrť, nepremohol Ho hriech, nezdolalo peklo, nezostal dľžnikom Zákona. Tak, ako keď sa dotkol malomocného, neprešla táto nákalzivá choroba na Noho, ale malomocný bol uzdravený, podobne – keď vošiel do ríše smrti, nezdolala Ho, keď žil medzi hriescíkmi, hriechu odolal, keď vošiel do pekla, odišiel ako víťaz s oslobodenými zajatcami – starozákonými vernými Božími ľuďmi a keď sa postavil zoči-voči svätému Božiemu Zákonom, naplnil ho vo všetkom a nezostal nič dĺžny. Po tomto zistení môžeme zvolať s Pavlom jeho nasledujúcimi slovami: „Vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista“ (1K 15:57).

Kto je na strane víťaza, dosahuje víťazstvo s Ním. Si na strane Pána Ježiša? Víťazstvo Boh dáva len „skrzes nášho Pána Ježiša Krista, to znamená skrzes toho, ktorého vlastníme. Máš Ho? Si na Jeho strane? Ak áno, máš zabezpečené víťazstvo – nad smrťou, ktorej sa nemusíš báť, lebo v nej nezostaneš, – nad hriechom, lebo nie si povinný ho poslúchať a máš moc nevenovať pokušeniu pozornosť, – nad peklom, lebo si údom Cirkvi, ktorú brány pekla nepremôžu.“

Oslobodenie od Zákona na základe jeho dokonalého naplnenia je veľmi radostnou skutočnosťou, pretože už nie strach hory Sinai, ale radosť vrchného Jeruzalema je Tvojím údelom (Ga 4:24, 25). Preto si znova s apoštolum Pavlom povedz: „Vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista“.

– ik

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 3

KORAB

"Toho dne všel Noé... do korábu... a zavřel Hospodin po něm."

Bibli je možno přirovnat k mohutné symfonii, v níž bohatá škála tónů obklopuje jednoduchou základní melodii. Již na počátku Bible zaznívá toto základní téma. Příběh o potopě začíná konstatováním: "nebude se nesnadniti duch můj s člověkem na věky... Konec všelikého těla přichází přede mnou", (dle nového překladu: "Setřu s povrchu země člověka, kterého jsem stvořil... Rozhodl jsem se učinit konec všemu tělu.")

To je jeden tón – Boží hněv a soud.

Čekali bychom, že po takovém prohlášení začne soud. Bůh však učinil rozsáhlé přípravy k záchráně Noé a jeho rodiny. Nechal Noé stavět obrovskou bednu, jakýsi druh neohrábané lodi. Ríkáme tomu archa nebo koráb.

A toto je druhý tón – Záchrana.

Od začátku až do konce Bible jdou vedle sebe tato dvě téma: Soud a záchrana. Přečtete-li si poslední kapitolu Bible, najdete tam hrozné líčení konce věku chrána. Současně však zní chvalozpěvy zachráněných.

Kříž Golgoty. Když si tedy prohlédneme koráb, získáme světlo také o kříži.

KORÁB ZÁCHRANY

1. Neaktuálnost korábu

V duchu jsem si představoval, jak Noé staví koráb uprostřed stepi. Přicházeli zvědaví lidé a udíleně se ptali: "Proč to stavíš?" – "Pro záchrannu před Božím soudem."

Lidé se soucitně usmívali. Žili přece v pokrovém světě, kde byly takové primitivní představy, jako je "Boží soud", už dávno překonány. "Ano, dříve" – tak nějak to mohlo znít – "se lidé tak trochu báli. Ale teď přece máme tak jasnou predstavu o Bohu, že je to pro nás směšné."

A tak se koráb stal záchrannou před nebezpečím, které vůbec neexistovalo, a proto byl zcela neaktuální.

Tak je tomu i s křížem Pána Ježíše Krista. Jaká je záchrana v kříži dnes, když je každý povznesen nad takové "primitivní představy" Božího hněvu!? Mnozí se ptají: "Je kříž záchrannou před atomovou bombou? Před hladem? Před zimou?" – hněvem."

Moderní člověk se soucitně usměje a myslí si: "To všechno jsou vymyšlená nebezpečí." Je-li Boží hněv vymyšleným nebezpečím, pak je jistě poseství o kříži právě tak neaktuální jako koráb Noémův.

2. Jistota v korábu

Bible ličí počátek potopy zcela jednoduchými a jasnými větami: "Protrženy jsou všechny studnice propasti veliké, a průduchové nebeští otevřeni jsou... A tak náramně rozmohly se vody nad zemí, že příkryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem... ze všeho, což bylo na suše, pomírelo... i trvaly vody nad zemi za sto a padesáte dnů..." Jaké hrozné ticho se po této události rozprostřelo. A nad tím tichem se vznášel koráb. On sám byl nositelem života. Jen pár centimetrů dřeva dělilo lidi od záhuby. Ale v něm byli zachráněni.

Jaké je to krásné přirovnání ke kříži Spasitele! Kdo se nechá usvědčit Božími příkazními o zlém a ztraceném stavu svého srdce, kdo už nic neríká na svou obhajobu, nýbrž se cítí být plně vinným před Bohem a kdo pak v poslunosti přijme Pána Ježíše, toho ukřižovaného, jako Smírce, je přijat do korábu. Je skryt

v pokoji s Bohem. Ví, že je zachráněn před Božím soudem. Jak bezpečný koráb nám Bůh nabízí v kříži Pána Ježíše!

3. Rozhodující charakter korábu

"Toho dne všel Noé... do korábu..." A pak následuje neobyčejná větka: "... a zavřel Hospodin po něm".

Copak to znamená? Bůh učinil rozdíl mezi tím, co bylo uvnitř a co bylo vně korábu. Noé byl zachráněn a nemohl už ven. Ostatní byli ztraceni a koráb je již nemohl přijmout.

To platí i o záchrane v kříži Pána Ježíše. Jednou se musíme pro Pána jasné rozhodnout. To je NÁS krok. Ale šťastná hodina, když Bůh činí SVŮJ krok a zavírá. Pavel to vyjádřil takto: "Ten' Duch osvědčuje našemu duchu, že JSME synové Boží, Bible tomu říká „zapecetění Duchem svatým". Tu je člověk svou spásou jist. Prožívá ještě boje, prohry a těžkosti. Ale už nemůže ztratit spasení. „Hospodin zavírel za ním".

Přijde také čas, kdy doba milosti bude ukončena. Pak marně lidé budou usilovat o záchrannu, Duch Boží už na této zemi nebude. Noé mohl mít mnoho známých. Když přišla potopa, vzpomněli si naň, ale i kdyby v přívalu vod mohli ještě klepat na dvere korábu, nikdo jim nemohl otevřít. Známosti s křesťany nikoho nezachrání. Musíme být sami ukryti v korábu. Mohli zde být i lidé, kteří pomáhali stavět koráb. Pokud nebyli uvnitř, zahynuli.

Radujeme se, že koráb záchrany v kříži Pána Ježíše je ještě i dnes pro všechny otevřen.

W. B.

PŘIPOMĚN SI

V tu chvíli,
kdy se v srdci rodí hřich,
v ten moment,
kdy vykonat chceš svoji vůli,
v ten okamžik,
kdy málem bys byl zpych,
ó, právě tehdy
připomeň si svoji cenu;
cenu, již ocenil tě Bůh.
A nenabízej měnu,
bys odejít měl zas
a vrátit se snad zpět,
a znova zamílovat svět.
Vždyt Kristus
životem svým platil,
aby tě odtud vytrhl
a přenesl tě do své slávy.

Tu minci
s reliéfem Golgoty
a z druhé strany
s podobiznou svého Syna,
tu minci nejdražší
položil Bůh,
aby tě vykoupil,
splatil tvůj dluh,
aby spravedlnosti
zadost učiněno bylo.

A proto nechtěj odejít
a hřichem své „JÁ“ spokojit.
Jen připomeň si svoji cenu,
cenu, již ocenil tě Bůh.

Pvý

Zo Starého Zákona je Zorobábel známy ako muž z pokolenia Júdovho, ktorého Cyrus ustanobil za vojvodcu prvej výpravy Židov, ktorí sa vracali z babylónskeho zajatia v r. 537 pred n. l. Viedol 42 000 Židov. Za jeho čas pôsobili proroci Hageus a Zachariáš. Začal so stavbou chrámu, v ktorej potom pokračovali Ezdrás a Nehemiáš.

Pretože z proroka Hagea vidime v tomto mužovi predobraz Pána Ježiša Krista (Hagg. 2:21-23), všimnime si aspoň niektoré črtu tohto predobrazu:

1. Význam mena Zorobábel je „splodený v Bábeli“, alebo „pochádzajúci z Bábelu“.

Vieme, že nás Pán má nebeský pôvod, pochádza od Otca svetiel, ale predsa si dobrovoľne zvolil Betlehem za pozemské miesto narodenia, aby sa stal človekom, aby v ľudskom tele človeku poslúžil a smrťou na križi mu ziskal právo na večný život v nebesiach. A tak okrem nebeského pôvodu je dobrovoľne pochádzajúci z nášho zemského Bábel-a-zmätku.

2. Zorobábel bol vojvodom.

O koľko väčším Vojvodom a dokonávateľom viery je nás Pán! Nevedie svojich odkiaľsi z veliteľského stanu v zázemi, ale je pred nami, s nami, i za nami, schopný a ochotný previesť cez každú prekážku a úskalie. On celkom určite svojich dovedie až do nebeského domova.

3. Hospodin nazýva Zorobábeta svojim služobníkom.

Aj ako služobník je Pán Ježiš dokonalý – vo svojej službe Otcovi i nám. Prvý si opasuje zásteru a umáva nohy aj tomu, o ktorom vie, že ho zradi. Je neporovnateľný a neprekonateľný Služobníkom Majstrom.

4. Tohto vyvoleného služobníka Zorobábeta Hospodin slúbuje učiniť pečatným prsteňom.

To je niečo špeciálne. Načo boli pečatné, kráľovské prstene? Nimi sa potvrdzoval kráľovský pôvod a vierochnosť nejakého významného dokumentu, listiny. Pán Ježiš je potvrdením Bozej vôľe ohľadne záchrany človeka.

Ale prsteňu rozumieme skôr, keď si predstavíme snubný prsteň. Býva spravidla zo zlata. Zlato svedčí o nebeskom charaktere, svätosti, čistote a drahocennosti Pána Ježiša. Znamená tiež určitý vzťah Ženicha k Neveste – Cirkvi, i k jednotlivému Božiemu dieťaťu. Akoby nebeský Otec, keď hľadí na prsteň – Pána Ježiša, neustále myslí aj na teba a na mňa.

Napokon prsteň je gulatý, uzavretý, bez počiatku a konca. Taký je nás Pán. Ten istý od vekov až na veky. Stále sa opakujúci v kruhu a predsa vždy nový a vzácny. Také sú a majú byť aj jeho veci na tejto zemi – zhromaždenia, duchovné piesne, Božie Slovo, modlitby, práca i láska ...

Buďme neustále vďační za nášho nebeského Zorobábeta – Pána Ježiša Krista!

-jk

ZVLÁŠTNÍ OBĚŤ

Ctěme o ní v R 12:1 a její vlastnosti nás vedou k zamyslení:

A) JE ZIVÁ – je v ní život – to nejcennější, co člověk má, čím vlastně žije, co je cílem, smyslem, a obsahem jeho bytí.

ABRAHAM má svůj nejcennější životní poklad ve svém semení – v Izákovi. Zaslbením o něm, myšlenkami na něho, očekáváním na něj a posléze jím samým žije – Izák je cílem, smyslem a obsahem Abrahamova života! Bylo to něco nesprávného? Nikoliv, vždyť sám Bůh jej právě „v Izákovi“ oslovyuje, svým zaslbením o něm inspiruje a skrze něho vychovává – k čemu? K živé oběti 22. kapitoly Genesis, v niž to, co Abraham miluje, požádá pro sebe Bůh od něho! Vykonáním této oběti se stává „skrze Izáka vychovaný Abraham“ člověkem, jemuž je Bůh vším, jemuž je Bůh a jen Bůh vlastním cílem, smyslem a obsahem života! Obětování Izáka je v životě Abrahamově pravou životu oběti se svou charakteristikou, hodnotou a nádherným smyslem!

A tak všichni, kteří dávají či ztrácejí svou duši – život pro Boha – přinášejí život oběti. Jí ale současně nalézáji Boha a v Něm svůj život ve zcela jiné rovině, podobě a zkušenostech, než tomu mohlo být doposud! (Viz Mt 10:39, J 12:25!)

Lze za oběť vůbec považovat takovou, která člověka ve skutečnosti nic nestojí – která není živá? Oběti „mrtvé“, jejichž levnost je nedůstojná Boha? Není věru čas přestat takové „oběti“ považovat vůbec za nějaké oběti a vidět svůj život očima Božíma?! (Viz Iz 1:11-14, Dt 15:21!)

Jakou nádhernou životu oběti přinesla ta nejchudší a nejenepadnější VDOVA v jeruzálemském chrámu svými DVĚMA SARTY!

I ty jsi vlastně v něčem a něčím bohat a tak i ty můžeš „svou chudobou zbohatovat“!

B) JE SVATÁ – je jen pro toho uctívaneho a pro nikoho jiného
– je jen jemu a pro něho samotného oddelená!

JOZES-BARNABAS (Sk 4:33-37) přinesl konečně po létech duchovního zatemnění své vlastní rodiny „oběť“, která měla být každému Levitovi naprostě jasná a zřejmá! On přece neměl mit nic společného s žádným „polem tohoto světa“, aby v něm měl „zdroj své existence“ – ale současně i „zdržování od služby Bohu“! Cožpak měli Levité nějaký díl v Izraeli? Což nebyli oni sami posvěceni – zasvěceni Bohu? Což neměli být obětí Bohu svatou, aby jen Jemu žili a sloužili? (Viz Nu 18:24, Nu 8:13-14!) Jen Duch svatý to zjel Jozesovi – a Barnabás už ví, KDO je Bůh a KÝM je on sám Bohu – a co tedy má dělat! Jeho „dilem“ je Hospodin a Hospodin má nyní svůj „dil“ v něm – v Barnabášovi. Ted už nepotřebuje Barnabás nic (podobně jako Abram nic nepotřeboval od Sodomského krále – Gn 14:22-3) a nikoho jiného než Boha, jemuž patří patří nejen vše, co on – Jozes dosud vlastnil, ale on – Barnabás sám!

A tak všichni, kteří si uvědomují své postavení v Bohu a pro Boha, přinášejí svatou oběť nejen tim, co „vlastní“, ale svou vlastní osobou – osobním zasvěcením! (To ovšem není žádnou „zásluhou“ pro ty, kteří jsou vlastnictvím Božím, Jim povoláným, vyvoleným a posvěceným ve své levitské funkci!) Máme my, kteří se Božími syny a služebníky nazýváme vůbec jasno v otázce svého vztahu k těm svým různým „polím“ a neseme vůbec ve svém životě jasné znaky svého „levítství“?

Jak hrozný je pokus ANANIAŠE a ZAFIRY o „svatou oběť“ (Sk 5:1–11)! Oni neoddělili – neposvětili – nezasvětili VŠE, co měli, tím méně SEBE SAMOTNÉ cele pro Boha! Oni toto jen předstírali před lidmi, aby ta „levítorská“ – „barnabášovská“ – v církvi tak ceněná oběť jim osobně přinesla před lidmi čest a chválu – tedy jejich osobní zisk ve formě lidské úcty a chvály! Oni jen předstírají pravé levítství, chtějí Boha okrást o to, co Jemu patří! Levítorskou čest a odměnu nepřenechávají Bohu, ale chtějí si ji vybrat sami – od lidí! Kolik je toho „falešného levítství“ i dnes a osobní prestiže v „dile Božím“, kolik těch lidských snah po hledání vlastní cti, slávy která patří jen Bohu v různé té laciné veřejné aktivitě věřících v „službě slovem“, v okázalých veřejných „modlitbách“ a jiných horlivých formách vystupování ve „shromáždění svatém“ na úkor skutečné svatosti! Nebýváme často ve svých obětech a službách blíže Ananiášovi a Zafíře – a neupadáme někdy pod vliv ducha farizejství, které sleduje okázalým veřejným vystupováním uspokojení vlastní samolibosti místo skutečné svatosti pravé levítorské služebnosti? Vizme, jak nesmírně záleží na principu „vyvoleného levítství“:

1. bázeň veliká po vši církvi i mezi všemi, kteří to slyší,
2. divové a zázrakové množí v lidu skrze ty od Pána poslané,
3. jednomyslnost přebývajících v síni Šalamounové (Sk 5:11–12)!

Není divu, že Duch svatý, budující v oné době základy církve, nemohl připustit ducha lži a podvodu na místě svatém! Jak nesmírně cenná a aktuální je pro nás otázka skutečné svatosti a svaté oběti právě dnes, kdy počíná a roste ono mocné dilo podvodu – kdy množí onu nesmírnou Boží milost s jeho „svatou trpělivostí“ tak lehkovážně zneužívají ve své neposlušnosti, nepoddanosti, nemajíce bázne Boží.

Ve svatosti se má církev oblékat ve svůj „svatební šat“ a být připravená vyjít vstříc přicházejícímu Ženichovi (Zj 22:10–20).

C) JE LIBÁ – splňuje největší, nejkrásnější a nejposvátnější tužby srdce toho uctívaného!

ABEL ve své prosté jednoduché poslušnosti přinesl Bohu oběť, která se Bohu líbila – byla mu milá, byla podle Božích představ, tužeb a věčných plánů – podle Božího srdce!

A tak všichni, kteří v poslušnosti Boží vůle přinášejí to, co se Bohu libí bez ohledu na své vlastní úsudky a minění – obětuji Bohu libou oběť. Vždyť – jaký to krásný obraz oběti Božího Beránka, pro kterou a skrze kterou Bůh přijímá padlého a chybujícího člověka, který přece sám ze sebe a od sebe nemá nic, co by se mohlo Bohu na něm libit...

Jakého hrozného omylu se dopouští KAIN, když svou oběť vnucoval Bohu své vlastní názory, představy, tužby, své vlastní samolibé srdce! Jakou cenu má tato oběť pro Kaina samého v jeho vlastních očích! Vždyť on svou pilí, potem a mozoly dokázal překonat zlořečenství země – a to je přece Bůh podle jeho názoru povinen respektovat, uznat a přijmout! Jaký to nesmyslný přístup k svrchovanému Božímu majestátu! Místo hledání Boží vůle je tu svévolé, místo bázne Boží je tu suverénní jednání s neposlušností, vnucováním svých názorů, urážlivost, vzpoura, závist, nenávist a – bratrovražda! Co jsou platny všecky oběti bez lásky k Bohu, bez hledání jeho vůle, bez poslušnosti virý? Co všecko jsme my – Kainové – schopni obětovat „svému bohu“ – bohu své vlastní zbožnosti, svých názorů a představ, bohu své samospravedlosti, bohu, kterého jsme si sami stvořili k svému vlastnímu obrazu a podobenství, který je povinen nás poslouchat a cítit vše podle našeho vlastního přání! Jak zcela jiný je Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Bůh Božího slova, Bůh živý a pravý! Viš, co je Jemu libého a činiš to vždycky? (J 5:19, 30, J 8:29).

Dostáváme se nyní k otázce: KDO z nás jsme vůbec schopni přinést Bohu oběť životu, svatou a libou?

APOŠTOL PAVEL – 1. vidí tuto možnost jen v souvislosti s přemozením těla a jeho vlivu (viz „vydávání těla“ s jeho žádostmi, představami a myšlením v oběť – vždyť v těle a skrze tělo se uskutečňuje veškerý lidský život! (Srovnej R 8:13, 36, 2K 4:10, Ko 3:5, R 6:6, Ga 2:20, 5:24!),

2. prosí – apeluje na moc lásky, která sama uvědoměle dává dobrovolně a ráda, ne z přinucení,

3. skrze milosrdenství Boží – neboť jen v něm zná uskutečnění této „nemožnosti lidské snahy“ a věří v objektivní zásah moci Boží i do života jím tak milovaných věřících v Rímě,

4. uvádí smysl a praktický užitek toho všeho v rozumné službě, která rovněž nese onu typickou charakteristiku přinášené oběti – totiž v tom, že je:

- a) ZIVOU SLUŽBOU pro živého Boha k životu druhých,
- b) SVATOU SLUŽBOU svatému Bohu a k posvěcování druhých,
- c) LIBOU SLUŽBOU k potěšení Božího srdce a k potěšení druhých!

5. podává vlastní příklad ve svém nízkém o sobě smýšlení! Prosí a neřízuje, poníže se a nevládne, nehledá svých věcí, ale jen prospěchu milovaných, nejde mu o vlastní čest, ale pouze o čest a chválu Boží, o to, aby Bůh přišel k svým právům v životech jeho milovaných!

On je pravým služebníkem, učitelem, pastýřem, otcem. On může zasvěceně mluvit o „vydávání vlastního svého těla“ v oběť Bohu životu, svatou a libou – rozumnou službu svou (R 12:1)! On – Pavel, v jehož životě Bůh sám svým milosrdenstvím v Kristu přemohl SAULE TARSENSKEHO! Jak? Tím, že jej s koně srazil na cestě jeho mrtvé oběti „zákonní spravedlnosti“, nesvaté oběti jeho služby vlastnímu „já“ se samozvanecem přivlastňováním a zneužíváním všeho, co patřilo jen Bohu a těm, jež On sám povolal, vyvolil, a poslal, na cestě jeho „samolibé oběti“, v níž obětoval životy Božích svědků, domnímaje se, jak svou horlivostí On – ruhač, protivník a ukrušník – Bohu a Božímu lidu slouží! Když on – Saul došel milosrdenství skrze ostny v srdci, skrze prach před Damaškem a skrze přechodnou slepotu – proč by tutéž moc Božího dila neměli okusit pro Boží milosrdenství i jeho milování v Rímě? Proč bys jí nemohl okusit i ty, drahý čtenáři? Což Bůh totéž nečiní i ve tvém vlastním životě?

Pohled jen na – 1. ZIVOU OBĚŤ BOŽÍ, jak ji Bůh sám uskutečnil v těle – ve svém milovaném jednorozém Synu, v němž se plnost božství – plnost Jeho lásky – zjivila tělesně právě pro tebe a tobě! Vždyť za tvůj bidný a hříšný život je obětován ten jeho – čistý, krásný a dokonalý ...

Pohled jen na – 2. SVATOU OBĚŤ BOŽÍ, jak ji Bůh sám přinesl v těle, jež přijal, aby na něm nesl všecky důsleky tých hřichů a jež vydal na smrt za tebe, zasvětit a oddělit se cele jen pro zájmy ubohého padlého člověka – pro tebe, ztraceného hříšníka!

Pohled jen na – 3. LIBOU OBĚŤ BOŽÍ, jak ji Bůh zjevil v těle, když první přikázání, jímž ty más jež milovat z celého srdce, myslí a sily splnil Bůh sám nejdříve ve svém vztahu k tobě samému! Co může být nad to úžasnějšího a libejšího nad lásku Boží, zjevenou a dokázanou Tobě na Golgotě? Nad toto věčné Boží milování? Dovedeš pochopit cenu, velikost, krásu Pána Ježíše Krista? Boha zjeveného v těle (Ko 2:9), jednorozého, milého Syna Božího?

Jakou ZIVOU OBĚŤ On přinesl Otci za tebe, místo tebe?

Jakou SVATOU OBĚŤ On obětoval Otci za tebe, místo tebe?

Jakou LIBOU OBĚŤ On obětoval Otci „u věni rozkošnou“ (Ef 5:2) za tebe a místo tebe?!

PAVEL pochopil to, čemu Saul nemohl rozumět. A odpověděl tím, že

1. se přestal vzpirat ostromu „Božího milosrdenství“, že

2. se přestal ohlíjet na prach damašského ponížení, že

3. se ztísil ve své slepotě, trpělivě očekávaje světlo Boží milosti.

Vždyť On – Saul sám těmi ostromi své vzpoury Pána zraňoval,

Jej, Pána slávy, svou pýhou do prachu ponížil a do oné tmy opuštěnosti od Boha a lidí na Golgotě odsoudil!

Jak odpovíš ty, drahý čtenáři, na prosbu – již ne jen Pavlovu, ale Pána Ježíše samého skrze milosrdenství Boží – na tuto prosbu Ducha svatého za tebe, za nás? (R 8:26–30!).

A protož, kdož čteš, rozuměj...

● Je ale ten Satan „chudák“. Všetko zlé zvalíme, zvezieme naňho, len my sme dobrí, my za nič nemôžeme!

● Tma nikdy nie je tak veľká, aby ťa v nej Pán Ježíš nevidel.

TRNÍ

(Marek 4:18)

Trní udusí Slovo. Trním označuje Pán starosti, bohatství a žádostí po věcech světa. Pán kladé starosti a bohatství vedle sebe. Starosti jsou zabaleny často do pláště „povinnosti“, lakovství, do „spořivosti“ a věci tohoto světa do „nevinných radostí“.

Jest jistě správné a dobré vyvinout ve svém povolání veškerou píli a být věrný. Ale takovéhle „povinnosti“, takováto „spořivost“ a ty „neškodné radosti světa“ jsou pro nás věci velmi nebezpečné! Uduší pozvolna Slovo, takže jeho praktické ovoce v nás nemůže užrát. Tyto věci jsou trním pro naše duše, jsou překážkami v odevzdání celého našeho srdce Pánu. Je to velice vážná věc, odkrýt dno našeho srdce Pánu a odsoudit takovéto skryté kořinky. Starosti životu, touha po majetku a lásku k světu příliš lehce a nepozorovatelně se uplazí do srdce dítěte Božího a stejně tak nepozorovatelně ztrácí pak Slovo Boží svoji silu v nás — obecenství s Pánem ubývá, život víry se dusí a duše se stává unavenou a skleslou! Taková dítka Boží ztrácejí pak světlo pravdy a brzy se spokojují s nízkým stavem ve svém životě a ve svém stanovisku k Pánu a k jeho slovu...

„Protož přepášice bedra myslí vaši, střízliví budete... bděte, nebo protivník vás dábel jako lev řvoucí obchází hledaje, koho by sežral. Jemužto odpírejte, silni jsouce u víře...“ (1Pt 1:13 a 5:8-9).

v. d. K.

Občan, občianstvo

1. **POLITÉS**. Príslušník mesta alebo štátu, alebo obyvateľ krajiny alebo oblasti, Luk. 15:15, Sk. 21:39 a v najspôhlivejších rukopisoch v Žid. 8:11 (kde niektoré texty majú pléson, sused.) Okrem Žid. 8:11 sa toto slovo vyskytuje iba v správach Lukášových (který bol sám Grékom).

2. **SUMPOLITÉS**, sun=s, spolu s. plus polités, znamená spoluobčan, t. j. vlastnici to isté občianstvo, Ef. 2:19, použité obrazne v duchovnom význame.

3. **POLITEIA** značí a) vzťah, v ktorom sa nachádza občan k štátu, občianstvo, Sk. 22:28, „za veľkú sumu nadobudol toto občianske právo“. Kým Pavlovo občianstvo v Tarse nepredstavovalo mimo tohto mesta žiadnu výhodu, jeho rímske občianstvo platilo po celej Rímskej říši a okrem súkromných práv zahrnovalo vynátie spod všetkých znevažujúcich fo-

riem trestu, právo odvolať sa k cisárovi po vynesení rozsudku a právo byť poslaný do Ríma pred porotu u cisára, ak bol nad človekom vynesený rozsudok smrti, b) civilné usporiadanie, štát, obec, ako sa hovorí o Izraelovi, Ef. 2:12.

4. **POLITEUMA**. Stav alebo život občana, občianstvo. Toto vyjadruje nebeské postavenie veriacich, Fil. 3:10, „naše občianstvo je v nebesiach“. Politeuma často označuje v klasickej starovekej literatúre kolóniu cudzincov. „Nás domov je v nebesiach, a tu na zemi sme kolóniou nebeských občanov“. Mesto Filipis bolo rímskou kolóniou, jeho obyvatelia boli preto rímskimi občanmi. Pavol hovorí o živote kresťanov vo Filipách, o ich životnom štýle a chovaní. Použil preto výstižné slovo politeuomai, ktoré sa týka správania ľudu vo vzťahu k ich postaveniu ako občanov určitého spoločenstva. Občan Filíp bol povinný nielen usporiadať svoj život správnym spôsobom, t. zn. tak, aby bol v súlade s tým, čo očakával od neho Rím. Mal zodpovednosť a povinnosť, ktoré preňho vyplývali z rímskeho občianstva. To bola preň norma. A toto kladie Pavol na srdce Filipanom. Ste občania nebies a tak vaše chovanie musí byť určované nebeskou normou. Musíte žiť nebeským životom, lebo ste, ako zbor, cirkev, nebeskou kolóniou na zemi. -mk

KNIHA NEHEMIÁŠOVA

A OBNOVA V CIRKVI

2:9 – 3:31

Nehemiáš prichádza do Jeruzalema. Nie okázale ako „dobrodinec“, ktorý chce mestu pomôcť, ale v tichosti a nenápadnosti. Iba v noci s malou družinou si prehliadol stav múru a brán mesta. Na to je predovšetkým sústredená jeho pozornosť. Vie, že treba mnoho zmeniť aj vo vlastnom meste, v rodinách i životoch jeho obyvateľov, ale na prvom mieste treba obnoviť hradby mesta s jeho bránami. Len tak sa život v meste môže konať „podľa poriadku“, lebo nepriateľ nebude môcť de neho vnikať a kedy by chcel.

V mestách Východu mali brány dôležitosť nielen pre obranu, ale i pre správu mesta. Bránou bolo mesto reprezentované (Gn 22:17, 24:60, Dt 12:12, Sd 5:8, Rt 4:1, 10, Z 87:2, 122:2). Brána bola posvätným miestom, konal sa v nej súd, ale i trhy a v bránoch sa sústredoval verejný život mesta. Brány boli starostlivo strážené, vnoči zatvárané a zatarasované. Len tak obyvatelia mesta mohli bývať bezpečne a spokojne. Toľko teda na úvod toho, čo chceme aplikovať na obnovu v cirkvi.

IV. OBNOVA MÚRU A BRÁN MESTA

Ked' Boh skrze svojho Ducha utvoril cirkev (v deň Letníc), bola postavená prie hrada medzi ňou a svetom. Veriaci tvorili nielen vnútornú jednotu (boli jedno srdce, jedna duša, jedno telo – SK 4:32), ale aj jednotu vonkajšiu: „A z ostatných sa im nikto neopovážil pripojiť“ (Sk 5:13). Boli jedno mesto, opevnené múrom.

O niekoľko desaťročí však sa stav cirkevi začal meniť. Apoštol Pavel veľmi smutne varoval starších z efezskej sboru: „Po mojom odchode vojdú medzi vás draví vlcia, ktorí nebudú šetriť stáda“ (Sk 20:29). Duch Boží mu zjavil, že veriaci nebudú dobre „strážiť brány“ do ovčince a tak medzi stádo vojdú falošní učitelia a vodcovia. Aj Komenský vo svojej Haggaeus redivivus spomína, ako sa postupne mnohé zlé pravdy a veci vlídili do cirkevi v dôsledku „rozburaných brán“. Ako je potrebné, aby sme rovnako postupovali v šlapajacích Nehemiáša a podívali sa na rozborené múry a brány cirkevi, aby sme uvažovali, do akého to stavu kresťanstvo ako celok upadlo.

Apoštol Pavol hlavne v liste Galatičanom upozornil veriacich na nebezpečie upadnúť zase pod jarmo Zákona. Miesto zotrívania v milosti, si veriaci človek predpíše celý rad ustanovení, zachovávaním ktorých sa chce ľubiť Bohu. Kresťanské zákonného nie je biblické a viedie k zachovávaniu litery a nie ducha Písma. Všetky starozákoné ustanovenia boli len obrazom budúcej skutočnosti. Pre opravodľové obecenstvo cirkevi s jej Pánom nezostali nejaké obrady, slávnosti, svätoky! Nedeleňa nie je pokračovaním svätenia „soboty“ tak, ako cirkev nie je pokračovaním „Izraela“. Pán Ježiš učinil všetko nové, to čo tu predtým nikdy nebolo!

Už z dopisov Pána Ježiša maloazijským zborom (Zj 2-3) sa dozvedáme, že koncom 1. storočia sa niektorí obdarovaní jedinci začínajú povýšovať nad ostatných panovať nad stádom (2Pt 5:3) a tak už v 2. storočí vzniká v cirkevi trieda „biskupov“. Stačí si pritom prečítať Sk 20:17 a 28, aby vynikla Božia, a nie ľudska pravda. Vo v. 17 čítame o „starších zboru“, gr. presbyter a vo v. 28 o „dozorcoch“, gr. biskup. Starší zboru je dozorca, pastier stáda, ktorý je ustanovený svätým Duchom k tejto úlohe. Biskup a presbyter — to je totožný výraz pre starších zboru, ako o nich čítame v 11m 3, 1Pt 5:1-3 a inde. Každý zbor má svojich starších, ktorých ustanovil Duch svätý, a nie človek! Starší sú prikladom stádu, neosvojujú si právo niečo prikazovať, ale idú vpred svojim ctným a svätým životom, sú ochotní vziať plnú zodpovednosť za zbor a to pred Pánom i vrchnostou. Nepotrebuju na to nejaké teologické vzdelenie, sú pilní čitatelia Písma a majú obdarovanie Ducha k službe evanjelizačnej, učiteľskej, alebo pastierskej. Každé iné ľudske ustanovenie nie je postavené na základ apoštolský a prorocký, kde je uholním kameňom Pán Ježiš (Ef 2:20).

Pán Ježiš pred svojím návratom k Otcovi poveril svojich učeníkov zvestovaním evanjelia. „Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený, a kto neuverí, bude odsúdený“ (Mk 16:16). Ti, ktorí uverili, vyznali krstom, že sú vlastníctvom Pána Ježiša a oddelení sú od predchádzajúceho hriešného života. Krstom boli veriaci uvedení do obecenstva vykúpených, do cirkvi tu na zemi. Preto krst má svoj väzny význam vzhľadom k postaveniu veriaceho na zemi, ale nepridáva nič k spašeniu. Pán Ježiš nepovedal, kto sa nepokrstí bude odsúdený, ale „kto neuverí, bude odsúdený!“ Pokrstiť sa nemôže ten, kto predtým neuverí. Cez rozbúraný mür cirkvi sa ako mohutná vlna vohnala „pravda“ o krste detí, čím sa do základov otriasla jedna z najväčších biblických prádov o obrátení a znovuzrodení. Preto býva dnes v kresťanstve tak mälo opravdových kresťanov!

Pán Ježiš zanechal svojej cirkvi niekoľko prikázaní. Jedným z nich je večera Pánova. Spoločné zhromaždenie cirkvi k lámaniu chleba a pitiu z kalicha so súčasným spomínaním na Jeho osobu a dielo sa malo stať zdrojom sily pre každého veriaceho. Vieme však, že práve spôsob zachovávania večeri Pánovej sa stal jedným z dôvodov rozdelenia veriacich na malé skupinky, tvoriace niekedy sekty. Tie zbyrky, ktoré pochopili význam večeri Pánovej a postavili ju na prvé miesto svojho zhromažďovania, majú predpoklady i pre obnovu ostatných biblických zásad.

Z historie prvých zborov kresťanov, ako ju máme zachytenú v Skutkost a listoch apoštola, dozvédame sa o tom, že každý zbor bol samostatný a zodpovedný iba Pánovi. Starší zboru neboli podriadeni nejaké „nadzborové organizácie“. Tito starši sa schádzali pri zvláštnych príležitostiach, aby spoločne pred Bohom hľadali riešenie otázok, na ktoré mali rozdielne náhľady, pretože sa stretávali s novými skutočnosťami. Dohodnutým záverom sa podriaďovali dobrovoľne. Pribúdaním storočí od prvokresťanskej praxe sa v mnom odbocoilo. Vznikly organizácie, kde sa princíp samostatnosti každého zboru neužíva. Ale na počiatku tak nebolo...

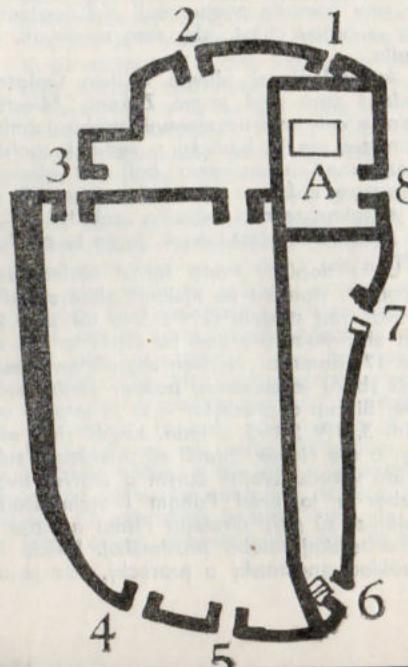
Postupom času sa soisali rôzne vieroveryznania a dokumenty, ktorími sa „upravovali“ biblické zásady“. V mnohých kresťanských kruhoch sa nedodržujú biblické zásady o modlitbách a službe sestier pri zhromaždení zboru, o prikryti hlavy žien pri modlitbe „pre anjelov“, o zborovej kázni, o dobrovoľnom zdržaní sa Pamiatky Pánovej podľa 1K 11:28 a mnogé iné.

Milí čítelia, vďite aj vy < Nehemiášom, aby ste sa v hlbokej pokore a úprimnosti podívali „zvonku“ na rozborené hradby v cirkvi. Premýšľajte v bázni Bozej, či nie sú niekde medzery, ktorími môžu vniknúť „malé lišky“, aby ničili kvety vinice (Pies 2:15).

Po tejto prehliadke zboreného muru pristúpme k obnove jednotlivých brán. V kapitole 3. ich nachádzame desať: 1. Ovčia, 2. Rybná, 3. Stará, 4. Údolná, 5. Hnojná, 6. Studničná, 7. Vodná, 8. Koňská, 9. Východná, 10. Strážna.

Nebudeme pátrať po vzniku názovov týchto brán, ktoré sú z hľadiska ich rozmiestnenia v Jeruzaleme načrtnuté na obrázku. Z názvu brány budeme vychádzať pre odvodenie analogie danej služby v cirkvi. V bráne sa mesto schádzalo s okolným svetom. Aj cirkev žije na svete a má svoje „brány“, ktorími sa so svetom stretáva, resp. kde svet môže vidieť život zboru. V tomto zmysle sa teda na obnovu brán dívajme.

Tento obrázok je nakreslený podľa Biblického slovníku A. Novotného. Nie sú na ňom zakreslené brány č. 9 a 10, pretože ich umiestnenie nie je podľa rôznych prameňov jednoznačné. Pod „A“ je označený chrám.

1. OVČIA BRÁNA (v. 1)

Prečo Božie Slovo v tejto kapitole uvádzá na prvom mieste Ovčiu bránu? Cez ňu boli privádzané ovečky na chrámové nádvorie a potom k obetiam. Táto brána bola najbližšie k chrámu. Čo bolo stredom Izraela? Nie Jeruzalem ako mesto, ale chrám v tomto meste! Na prvom mieste v živote tohto národa bol – alebo mal byť jeho vzťah k Bohu. Pokiaľ konal podľa Božích pokynov, viedlo sa mu dobre, keď neposlúchal, musel veľmi trpieť.

V Nehemiášovej dobe už nebolo truhly Božej v chráme. Tá bola zničená pri vpade babylonského vojska. Ale na nádvori stál oltár k zápalným obetiam. Platili Božie nariadenia o tom, ako môže človek zmyť svoju vinu a ako za celý národ má byť prinášaná krv až za oponu svätiny a svätyne svätých.

Co nám pripomína Ovčia brána pri obnove v cirkvi? Vsetko, čo je spojené z Božím Baránkom, Pánom Ježišom Kristom, ktorý bol obetovaný za nás na Golgotu. Tejto skutočnosti je vyhradené zhromaždenie k Pamiatke Pánovej. Toto zhromaždenie je zo všetkých ďalších postavené na prvé miesto. Tu je príležitosť, aby každá znovuzrodená duša priniesla prvotinu svojho života pred Pána. Nemôže však prichádzať ako by chcela. Má pristupovať s pravdivým srdcom, v plnej istote viery, so svedomím očisteným od zlého, s vďačnosťou a láskou k svojmu Pánovi (ža 10, 12 kap.).

Je pozoruhodné si všimnúť, aké mená sú spojené s výstavbou tejto brány. **Eliasib**, čo znamená „Môj Boh zase napravi“, **Mea** znamená 100; **Chananel** sa prekladá „Boh preukázal milosť“, **Zakkur** sa vysvetľuje „Zapamätnané“. Môžeme si to všetko sklíbiť do jednej myšlienky: Boh chcel zase napraviť život človeka, preto mu preukázal milosť, keď v osobe Pána Ježiša prišiel, aby hľadal a spasil si, čo bolo zahynulo (stratená ovečka zo 100 oviec). Na to nemožno zabudnúť, že treba si to neustále pripomínať: „To činite na moju pamiatku“.

Je treba na tejto bráne cirkvi niečo opravovať? Áno a mnoho! Predovšetkým je treba obnoviť sebasúdenie (1K 11:28), a na prvé miesto postaviť čistotu svedomia pred Pánom! Pred účasťou na Pamiatke Pánovej je treba dať všetky veci svojho života do poriadku pred Pánom (1. Jána 1) i pred ľuďmi. Potom môže zbor ako celok sláviť Pamiatku Pánovu vo svätosti, v bázni Bozej, ale so srdečnou radosťou. A toto poznajú všetci, ktorí sú prítomní večeri Pánovej, ale plnú účasť na nej nemajú. V takom zbere sa niečo deje. Tam nemajú miesto roztržky, závisti, zvady, tam sa všetky veci konajú v láske. Nie práca, ale tento stav zboru je podmienkou Panovho požehnania. V takom zbere veriaci ľudia budú túžiť po každom zhromaždení k Pamiatke Pánovej, bude sa šíriť „vôňa kadiva modlitieb“ a naplní celý dom, všetci budú naplnení takouto túžbou pre Pána žiť a Jemu sa úbitiť.

Tokýto život zboru sa prejaví aj ďalej, vo vzťahu „oviec medzi sebou a k pastierom“. Žijeme v dobe, kedy v dôsledku vysokej životnej úrovne sa človek od človeka vzdialuje. Vznikajú problémy v rodinach, kde rodičia nemajú čas pre svoje deti, muž pre ženu, deti pre rodičov, atď. A toto nebezpečie sa prenáša aj do cirkvi. To, čo bolo u Prvotnej cirkvi zvláštnosťou, že mali všetko spoločné a denne sa návštevovali, to dnes chýba.

Nieto času pre návštevy, na mnohých miestach sa zhromaždenia konajú raz alebo dvakrát do týždňa. Duchovní pastieri nemajú čas pre stádo, lebo sami sú dosť vyčerpaní a unavení. Návštevy nie sú ani veľmi žiaduce, každý akoby sa užatváral medzi štyri steny svojho príbytku. Ale problémov je pritom hodne. Ani nie

tak v oblasti „pokrmu“, ale praktického života. V zhromaždení nie je možné hovoriť o praktických otázkach detailne, ale len všeobecne. Treba si uvedomiť, že každý problém je zvláštny a jeho riešenie závisí od mnohých okolností. Pokiaľ tieto okolnosti nepoznáme, naša rada je len povrchná a nemusí viesť k dobrému záveru.

Pastier pozná každú ovečku podľa meno (J 10:3). Nezahanbuje nás to, že tak môlo vieme jedni o druhých a tým sa vlastne ani nepoznáme? Postavme túto bránu, venujeme sa viacaj a do teraz jedni druhým!

Všimnime si vo stručnosti, ako nás Písmo ponúka k tomu, aby sme jedni na druhých myslili a jedni druhým pomáhali.

1. Jeden druhého má milovať (J 13:34 a iné)
2. Jeden druhému má byť poddaný v bázni Božej (Ef 5:21)
3. V pokore má mať jeden druhého za dôstojnejšieho od seba (Fp 2:3)
4. Jeden druhého máme znášať (Ko 3:13)
5. Jeden druhému máme odpúšať (Ko 3:13)
6. Jeden druhého máme napomínať a vzdelávať (1Te 5:11)
7. Jeden druhého máme pozdravovať (2K 13:12)
8. Jeden druhému niesť bremeno (Ga 6:2)
9. Vyznávať sa jeden druhému z hriechov (Jk 5:16)
10. Jeden za druhého sa máme modliť (Jk 5:16)

Na druhej strane nám Božie Slovo rovnako pripomína, čo jeden druhému nemáme robiť:

1. Nemáme robiť neverne jeden voči druhému (Mal 2:10)
2. Nemáme súdiť jeden druhého (R 14:13)
3. Nemáme sa navzájom hašteriť (Ga 5:15)
4. Nemáme jeden druhému závidieť (Ga 5:26)
5. Neklamať jeden druhému (Ko 3:9)
6. Nehovoriť zlé jeden o druhom (Jk 4:11)
7. Nemáme vzdychať jeden proti druhému (Jk 5:9)

Našli by sme i ďalšie výzvy, ako sa máme jedni k druhým chovať. Aké by to bolo krásne v zobre, keby sa tieto pravidlá dodržiavalí! Pozorovali ste niekedy ovečky v húfe? Ako sa k sebe tlačia v nebezpečenstve, ako sú k sebe ohľaduplné? Bratia a sestry, postavme Ovčiu bránu, napravme to, čo je pokazené, lebo táto brána je jednou z najväčších vizitiek cirkvi Pánovej pred svetom.

-jos

HLASY OTCÚ

Velmi na mne zapůsobil jeden starý obraz. Na jedné straně je vyobrazen pavouk, ktorý čihá ve své pavučině. Pod tím je napsáno: „Čihá na kořist“. Upravo je nakreslen zúřičí pramen, klečí pred ním poutník a srká vodu z holé dlaně. Pod touto polovicí obrazu je napsáno: „Čeká na živnivého“.

Pavouk a pramen. Co nám říkají tyto dva obrazy?

Čihající pavouk je obrazem sobeckého človeka, ktorý žije na útraty druhých. Jsou zde vlastně jen pro něho — tak se aspoň domnívá. Jeho okoli a spoluobčané mají pro něho jen potud cenu, pokud jsou mu užiteční a sioúží mu.

Pramen, ktorý poutníka napájí, ať podékuje za občerstvení či nikoli, predstavuje lásku. Láska myslí na jiné. Pramen lásky nikdy nevysychá. Slouží Bohu i lidem a dobре ví, že je zde jenom k občerstvení druhých.

Jaký je nás život? Hľadáme jen to svoje ako pavouk, čihajúci na kořist, žijeme jen tak, aby se nám dobre vedlo a myslíme jen na vlastní prospěch? Anebo jsme dárci požehnání, občerstvení a dobrodlní pro druhé ako onen pramen? Bůh nám dal přednostní právo, abychom uplatňovali Jeho lásku a mysl Kristovu. On sám chce být pramenem, ze kterého můžeme pit bez ustání, abychom se tak i my mohli stát tím nevyčerpateľným pramenem (J 4:14).

připr. -stu

Mikuláš Zinzendorf

VERBA
DOCENT
EXEMPLA
TRAHUNT
SLOVA
VCT.
PRIKLADY
TAHNOUN

Z Písma známe celou řadu obrácení, o nichž říkáme, že se udála „ihned“. Tak Saul Tarsenský prožil své obrácení náhle před Damaškem, kdy z nejúhelnějšího a nejzavilejšího nepřítele kříže Kristova se stal nejpozehnanější posel Slova kříže. Pavel pronikl do tajemství kříže Pána Ježíše Krista jako žádný jiný z apoštola.

Takový náhlý obrat prožil také Martin Luther, Jan Wesley a Augustin. Každý může prožít tento obrat, a nezáleží na tom, jaký byl jeho dřívější život. Ať vedl život ve cti či beze cti, jako Augustin či Jiří Müller nebo hrabě Zinzendorf; ať je mladý či starý, každý má a musí prožít svou „hodinu před Damaškem“, jakou prožil mladý Saul z Tarsu Cílického.

Od své pirozenosti jsme všichni na špatné cestě, na cestě do zahynutí, i když jsme nepronásledovali Ježíšovu církev a jeho učedníky jako Saul. Takovou duši hledající byl Jan, který se lišil svým životem od Saule a přesto patřil mezi zahynulé.

Ale pozor!

I když obrácení těchto mužů bylo náhlé, uskutečnilo se „ihned“, přece jen mělo svou předhistorii, které říkáme **předcházející milost Boží**. Tuto pravdu odhalujeme také v životě Mikuláše ze Zinzendorfu. Proto chceme zdůraznit z jeho života tři důležité momenty: předcházející milost Boží, jeho obrácení a ovoce jeho obrácení.

1. Předcházející milost Boží

Také Zinzendorf prožil své obrácení „náhle“, či „ihned“, ale tento náhlý obrat předcházel milost Boží, jak tomu bylo i u Saule. Mluvime o náhlém obrácení, protože dar k přijetí nepožaduje dny ani roky, stačí „okamžik“ k přijetí daru. Každé obrácení má však svou předhistorii. U Saule začala ukamenováním Stěpána a pronásledováním církve v Jeruzalémě a tálka se až do mlčenlivé pouště. Tam se sešel se vzkříšeným Spasitelem, tam skončila jeho předhistorie, která byla zdlouhavá. Tam teprve došlo k rychlému a náhlému obrácení, které bylo ukončeno ve třech dnech a nocích v Damašku.

Jak tomu bylo s hrabětem Zinzendorfem?

Vstoupil z milosti Boží na jeviště tohoto světa teprve po svém obrácení, kterému předcházel dlouhá předhistorie. Tehdejší duchovní život stagnoval pod vlivem kritické teologie v době rozmachu náboženství, které přijímali lidé jen svým rozumem, ale jejich srdce o něm nic nevědělo. Toto „rozumové náboženství“ ničilo duchovní život jako kvas. Zinzendorf vystoupil na jeviště Božího dění v době, kdy Voltaire si vzal za povinnost „vyhladit vzpomínku na Pána Ježíše Krista, toho ukřížovaného, a to i s Bibli“. A právě v této době začíná dlouhá předhistorie obrácení Zinzendorfa, která jej přivedla k okamžiku rychlého obrácení. Jsa syt světských radostí a pozitků, obrátil se k potupenému a pohaněnému Pánu Ježíši Kristu, ke Spasiteli hříšníků, v jehož oběti nalezl odpustění a nový život.

Zinzendorf pak nesl poselství o tomto novém životě v Kristu do celého Německa, Francie a dále, takže vnikl mezi prostý lid i do rodin knížecích, do širokých lidových mas.

Mikuláš Zinzendorf ztratil otce šest týdnů po svém narození. Jeho matka se po několika letech znova provdala za polního maršála a odstěhovala se do Berlína. Malého synka předala do péče své vzdělané matky, nábožné ženy, která žila na statku Velkého Hennsdorfu v Horní Lužici u Žitavy. A právě zde zasahuje Bůh do života malého Mikuláše prostřednictvím jeho babičky. Unikl zkázosnému vlivu královského dvora a dostal se pod vliv náboženský, který se začal při něm uplatňovat

sým „budeš“ a „nebudeš“! Zinzendorfova matka vysla z prostředí pietismu, ale babička si uchovala ve věcech přesvědčení své nezávislé stanovisko, takže se při ní neprojel tento vliv. Žila veskrze svou nábožností a podle svého myšlení. Víme však, že žádné náboženství, ani „křešanské“, nepřivede nikoho k osobnímu přijetí Pána Ježíše Krista. To jsme již zjistili při Lutherovi.

Náboženství je cestou člověka, kterou si buduje k Bohu, aniž k tomu potřebuje milost Pána Ježíše Krista. Ale na této cestě se nedostane k Bohu. Písmo mluví o „náboženství“ jen pětkrát a z toho čtyřikrát ve smyslu špatném. U Joba čteme: „Nebylo-liž náboženství tvé naději tvou?“ (4:6). Pavel řekl, že měl nesnáz se svými žalobníky „o nějaké otázky při tom náboženství“ (Sk 25:19), (viz dále Ko 2:18, Jk 1:16). Jen jednou o náboženství kladná zmínka, a to ve vztahu k dobrým skutkům (Jk 1:27), nikdy však ve vztahu k spásce člověka. Různé náboženské předpisy a různá ustanovení se staly mnohým kletbou, protože jim zabránily proniknout k živému Kristu, k osobní jistotě spasení a k věčnému životu.

Mikuláš Zinzendorf přijal u své babičky první náboženské dojmy, které ho doprovázely až do okamžiku jeho skutečného obrácení a znovuzrození. Babička ho naučila mnohým modlitbám, které pronášel ke Kristu. Tak uzavřel již v této době vroucí svazek se Spasitelem. „Budiž, milý Spasiteli, mým a já tvým!“ Dovedl se zabývat celé hodiny Spasitelem. Psal mu dopisy a vyhazoval je z okna v naději, že jeho nebeský Přítel si je najde. Ve svém ranném mládí se více zabýval Pánem Ježíšem než Bohem Stvořitelem. Jednou řekl: „Raději chci jít do zahynutí se Spasitelem, než být spasen jiným bohem“. Zde spočívá základ toho, proč později zatlačoval do pozadí Boha Stvořitele a Udržovatele. Tento nedostatek se ukázal i v jeho poselství.

Již v dětství se pokusil zvéstovat věčné božství Pána Ježíše Krista. V šesti letech vešel do jednoho sálu, urovnal si v něm židle (představovaly mu posluchače) a zde pronesl svou řeč. V té době vnikli do města a zámku švédští vojáci (r. 1706), aby žádali pro sebe žold, a dostali se do sálu, kde Mikuláš mluvil. Pro vojáky to bylo tak velké překvapení, že zapomněli, proč vlastně přišli.

Ovšem nesmíme se divat na mladého Zinzendorfa jako na zázračně náboženské dítě. To vše bylo vlivem výchovy jeho babičky. Mikuláš neprožil ještě obrácení a znovuzrození, byl stále jako "náboženský" člověk tvrdohlavý a projevoval sklon ke zvláštním extravagancím. Když přišel jako desetiletý hoch do Halle, měli s ním jeho vychovatelé tvrdou práci a mnoho těžkostí pro jeho nepoddajnou povahu a odbojného ducha vůči učitelům. Projevoval velkorysost, někdy byl roztěkaný. Nikdo neměl radost z jeho písma.

Ale předcházející Boží milost už na něm mocně pracovala. Shromázdil kolem sebe několik stejně smýšlejících spolužáků a scházel se s nimi „k duchovnímu cvičení“. Založil s nimi tak zvaný „řád horčičného zrna“. Znakem spolku byl prsten, do něhož dal vyřít slova: „Žádný z nás není sám sobě živ“ (R 14:7). Chtěl se stát katechetou nebo venkovským farářem, ale jeho příbuzní nechtěli o tom ani slyšet. Tak tajně předkládal na modlitbách své přání Bohu a říkal: „Použijes-li mne, Bože, ve svém království k práci, pak se stanu jiným navzdory celému světu. A nechceš-li, pak přesto na mne nezapomínej, i když nemohu v této době ničím jiným být, než abych se sám udržel a pečoval o svou vlastní blaženosť!“ Z těchto slov vysvítá, kam zavede člověka náboženství, a to i „křesťanské“, daleko od milosti Boží v Pánu Ježíši Kristu.

Zinzendorf podle vůle svých rodičů a vychovatelů vystudoval práva a pak vstoupil r. 1721 do vládních služeb v Drážďanech. Zastával úřad dvorního a právního rádce až do r. 1727.

Z této předhistorie obrácení Mikuláše Zinzendorfa jsme si mohli připomenout jeho opravdovost, se kterou hledal Spasitele, i když na půdě náboženství. Ale zachraňující milost Pána Ježíše již na něm pracovala.

Pán Ježíš může obrátit k sobě jen ty duše, které jsou upřímné a opravdové. Neupřímní neproniknou k opravdové zkušenosti spasení. Dlouhoslovující milost Pána Ježíše pracuje ještě i dnes na lidských duších. Snad i ty víc o této Jeho milosti. Pracovala na tobě již tehdy, kdy tě tvoje matka učila spinat ruce k modlitbě, kdy ti zpívala duchovní písň. Vyšel jsi této lásce vstří? Ještě ne? Neodkládej své obrácení.

-us (Příště pokračování)

Potreba
sebasúdenia

Skutky a ich následky sú v závislosti, ktorá je taká tesná a neúprosná ako závislosť medzi siatbou a žatvou.

Sme mŕavné bytosti a ako také musíme vziať na seba dôsledky každého činu a slova. Nemôžeme konáť inak než v rámci, ktorý je vymedzený tým, čo je buď správne alebo nesprávne. Naša prírodenosť vlastní trojrozmernú morálnu zodpovednosť zakáždým, čo uplatníme právo volby: zodpovednosť voči Bohu, voči sebe a voči blížnym. Nemožno si predstaviť mŕavnú bytosť, že by či o len na okamih jestvovala v bez-morálnej situácii.

Celá otázka toho, čo je správne a ne-správne, otázka mrvnej zodpovednosti, spravodlivosti a súdu, odmeny a trestu je silne zdôraznená tým, že sme príslušníkmi padlého stvorenia: na polceste medzi nebom a peklom, s poznáním dobrého a zlého votkaným do našej prirodzenosti spolu so schopnosťou pridať sa na stranu dobra a s vrodenou náklonnosťou privo-ľovať tomu, čo je zlé.

Stav, v ktorom sa v prítomnosti ľudské pokolenie nachdza je stav skúšky. Svet je v skušobnej lehoti. Hlas Boží znie nad zemou — Hľa, postavil som pred Teba cestu života a cestu smrti, vyvol' si dnes!

Väčšina Židov a kresťanov verí, že doba skúšky sa pre každého končí smrťou. Potom je súd. Táto viera je dokonale podopretá Písmom; každá odchýlka od tohto názoru je výsledok nebibilických náboženských a filozofických predstav, zavádzaných do kresťanského myšlenia.

Križ Kristov do istej miery pozmenil situáciu niektorých ľudí pred Božím súdom. Ti, čo na základe Kristovej smrti a vzkriesenia prijali milosť, sú vyňati spod jednej fázy súdu: „...kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepride na súd.“ Pre veriacich sú teda následky hriechu aspoň z jedného hľadiska zrušené. Keď Kristus za nás zomrel, vyzískal pre Boha možnosť, aby nám odstúpil a postavil nás do svojej príazne tak, ako keby sme nikdy neboli zrehšili. Ani v najmenšom sa pritom ne-

● Život viery sa nedá charakterizovať takto

- Budem zabúdať na svoje previnenia a stále si pamätať previnenia iných.**

A. W. T.

ukrívalo vysokým požiadavkám zákona a spravodlivosti (R 3:24-26). Toto je tajomstvo príliš hlboké, a my cítme Boha viacej tým, že Mu veríme bez toho, že by sme rozumeli, než ak keby sme sa pokúšali porozumieť. Spravodlivý zomrel za nespravodlivých a preto oni teraz môžu žiť s Ním v dokonalej morálnej zhode. Bud' Bohu vďaka za Jeho dar, ktorý sa nedá vyrozprávať.

Značí to azda, že vykúpený človek nie je Bohu zodpovedný za svoje konanie? Znamená to, že teraz, keď je zaodiyat Kristovou spravodlivostou, nebude musieť nikdy výdať počet zo svojich skutkov? Naskrze nie! Ako by mrvný Vládca Vesmíru mohol vypustiť určitú časť tohto Vesmíru spod mrvného zákona sloby a žatvy a zároveň dúfať, že sa Mu v nôm podari udržať poriadok?

V spoločenstve vykúpených jestvuje aj zákon aj milosť; nie zákon Mojžíšov, leč láskavý zákon srdca Otcovho, ktoré požaduje od svojich detí život podľa požiadaviek a prikazov Pána Ježiša. Ak by tie-to slová niekoho prekvapili, tým lepšie. Lebo nás Boh nám hovorí, že každý z nás sa bude zodpovedať zo svojich skutkov a vystriha nás pred možnosťou, že by sme ako odmenu mohli dostať iba drevo, seno a slamu (R 14:7-12, 1K 3:9-15).

Súd na smrť a do pekla má kresťan za sebou, ale súdna stolica Kristova ho ešte čaká. Tam nepôjde o zákon Mojžíšov, ale o to, ako sme žili v domácnosti Božej. Preskúmajú sa záznamy o našej vernosti, discipline, štědrosti nad požiadavky zákona, odvaha pred protivníkmi, pokore, oddelení od sveta, nesení križa a tisícich malých skutkov lásky, aké ani na myseľ nezídu tomu, kto je iba zákoníkom, alebo neznovuzrodenej duší. „Lebo ak by sme sami seba rozsudzovali, neboli by sme súdení so svetom,“ hovorí Pavol Korinčanom. To naznačuje aspoň možnosť, že máme očakávať súdu stolicu Kristovu a pripraviť sa na ňu čestným seba-súdením tu v tomto živote.

Toto si zasluhuje vážneho zamyslenia. Máme Bibliu a Ducha svätého. Čo nám bráni pred seba-súdením teraz, keď sa ešte v tejto veci dá voľačo urobiť?

ZVĚSTOVÁNÍ BIBLICKÉHO SLOVA

2Tm 2:2 „To, co jsi slyšel ode mne svěřuj lidem věrným,
kterí by způsobní byli i jiné učiti...“

„odobně, jako byla zásluhou lidí – a to duchovních „vůdců“ Izraele – deformovaná zvěst Starého zákona do té míry, že se zcela vytratilo jádro Božího poselství, tak se stalo i s křesťanským učením.“

Duch svatý tento vývoj předvidal, a proto velmi důrazně klade na srdce zodpovědnost za „svěřování“ apoštolského učení, tj. pověřování zvěstováním. Je až k nevíře, co všechno se přidalo k prosté zvěsti evangelia, které je „mocí Boží ke spasení každého věřícího“ (R 1:16). Jde o záchranu člověka od smrti věčné, o probuzení z duchovní smrti, o nové zrození a připojení k „lidu zvláštnímu, horlivě následovnému dobrých skutků“. Od pravopříčtu působí křesťanům potíže vymanit se z představ, které do lidského vědomí vyryla náboženská tradice doby starozákonné i novozákonné. Například to, že církev je nástrojem k „všeňapravě světa, tj. státním, či jinak mocenským nástrojem, podilujícím se na úspěších či neúspěších uspořádání světa. Dodnes se setkáváme se snahou „teologie velkých církví“, směřující tímto směrem, ač nic takového nebylo apoštoly ani Pánem Ježíšem předáno k dalšímu „vyučování“.

Písmo od věřících nikde nepožaduje budování velkolepých chrámů, svatyní, náboženských systémů či institucí, obepínajících celý svět, ani je nečiní zodpovědnými za vybudování „ráje na zemi“. Naopak, velmi skromné, avšak v DUCHU sv. mocné uskutečňování církve Kristovy – jako „těla Kristova“, „chrámu Božího“, „Nevěsty Beránkovy“ – v duchovním významu, počínaje lidským srdcem a konče sbory (1K 6:19, 2K 6:16–17 aj.).

Pravý sbor (=církev) Kristův je vytvářen přítomností Pána Ježíše, který je jeho existenční zárukou. Je vytvářen vírou, láskou, nadějí, pravou pokorou a poslušnosti vůči Božímu slovu, předanému nám jako „učení apoštolské“.

Církví není svěřena moc „vlády“, ale moc „příkladu“ a „služby“. Vztahy k vrchnosti jsou normalizovány právě touto skutečností. Věřící lidé stojí oběma nohami v realitě tohoto světa, jako ostatní občané, avšak s tím rozdílem, že veškeré počinání je motivováno vědomím zodpovědnosti vůči autoritě nejvyšší – Bohu, který očekává, že jeho lid bude světu světem a solí. V duchovní oblasti je to snaha po uskutečnění pravého obecenství sboru. Avšak upřímné touhy po uskutečňování pravého obecenství jsou vystaveny mnohým nebezpečím, jak to potvrzují nespocetné odnože křesťanských společenství, které se více nebo i méně blíží a někdy naopak vzdalují prvokřesťanskému vzoru. Co je toho příčinou? Neznáme jednotný „prototyp“ prvokřesťanského sboru. Epis托y se obrací k věřícím do nejrůznějších míst tehdejšího světa. Existenční podmínky křesťanských sborů byly jiné v Jeruzalémě, jiné v Rímě, jiné v Efuzu a opět jiné v Korintu.

Jednu z příčin lze vidět ve snaze „unifikovat“ veškerý duchovní život, což je samo osobě nepřirozené a vede k „dogmatismu“, k přečeňování „liter“, vnějších forem atd. a to na úkor přikázání o bratrské lásce.

Jiná příčina je v tom, že se nerespektuje napomenutí Písma, aby se „učení“ svěřovalo lidem věrným a způsobným jiné učiti.

Stává se tak dvojím způsobem. Jednak přeceněním kvalifikace, tj. požaduje se od Božího služebníka teologického vzdělání apod., jednak podceněním významného úkolu služebníka církve, že totiž nepotřebuje žádné vzdělání a toto že je dokonce i ke škodě církve...

Oba extrémně neprospívají evangeliu. Pán si chce upotřebit pro své dílo lidí všech stupňů vzdělání. Toho důkazem je nám Bible, jejíž autori byli pastýři, rybáři, králové i filozofové.

Pokud v takové souvislosti hovoříme o „kvalifikaci“, musíme vycházet z požadavků Písma samého. Pro Božího služebníka je kvalifikace uvedena v 1Tm 3 a 2Tm 3:10–17. Netřeba na tomto místě zdůrazňovat lásku a oddanost věci Kristově, nadšení, ochotu, statečnost atd., což jsou nezbytné kvality potřebné pro práci v díle Pána.

Dalším důvodem vzdalování od pravé podoby sboru je lidská snaha předkládat učení Písma v závislosti na překonaných lidských autoritách. Snaha po vtěsnání Božích neobsáhlých, vyvýšených a nevystížitelných cest do měřítek lidských představ. Znovu si musíme připomenout, že Písma sv. – Bohem skrze Ducha sv. inspirována – mají nadčasovou hodnotu. Jejich pravda nevypřichává se zánikem lidských výkladů, které bývají v každé době zatiženy mírou současného poznávání a chápání. Moc evangelia se nemění změnami společenských rádů, nezaniká s historií místních sborů ani pády světových říší.

Jak malicherné jsou spory o rodokmeny, svátky, počítání časů, o lidském názoru na zázraky, o možnostech vývoje vesmíru a života či „nutnosti“ jednorázového vzniku všech věcí a tém podobné, pro které se křesťané dovedou znesvařovat i odsuzovat v bratrské nelásce.

Písmo svaté nám chce být PRAVDOU PŘITOMNOU, v níž se máme utvrzovat (2Pt 1:12). Chce promlouvat do situace lidí naší doby a má jim co říci!

Kéž by vzrostlo umění a způsobnost „jiné učiti“, aby nebylo zvěstování biblického slova ku pohoršení či soustrastnému úsměvu posluchačů, ale aby byli mnozí uchváveni velkolepostí věčného Božího slova a přivedeni ke Kristu a tak dosáhli věčného života.

E. K.

STŘÍPKY

Slovo věčného Boha je

živé, mocné, pronikající jako meč na obou stranách ostrý,
tvůrčí, zraňující jako meč a hojivé jako balzám,
sladké jako med a palčivé jako oheň,
něžné jako rosa svlažující údolí a mocné jako prudký přívál,
průhledné a prosté jako horský potok
a bezbrehé a hluboké jako azurová tůn jiskřící se hvězdami.

Je to

„síme neporušitelné“	pro ty, kteří skrze ně dosahují nového života,
„mléko beze Isti“	pro nově narozená nemluvnátku,
„pokrm“	pro dospělé,
„meč Ducha“	pro ctné rytíře Ježíše Krista,
„umyvadlo“	pro kněze vcházející do svatyně,
„světlo stezky“	pro poutníky,
„poklad“	pro chudobné,
„kladivo rozrážející skálu“	pro dělníky Boží,
„tiché vody“	pro ovečky Velikého Pastýře,
„zrcadlo“	ukazující nám věrně tvář skrytého srdce člověka i slávu Kristovu – je to vše, co člověk potřebuje k životu a k pobožnosti od chvíle obrácení až do setkání s Pánem.

Nejpřednější věc Slova Tvého je pravda (Ž 119:160).

Vyňato - J. K.

list z mého deníku

Léta jsem měla na ruce kousek lavinové šňůry.¹⁾ Jen tak. Tedy ze začátku jen tak, snad taky trochu proto, abych byla zajímavá (i když to bych si tenkrát nikdy nepřiznala). Pak už to byla jen tradice a zas taková „frajerinka“. Když už ji mám tak dlouho, přece ji nesundám. Byla ošklivá a špinavá, dávno mě k ní nic nepoutalo — jen čas a zvyk. Kolikrát jsem ji už chtěla sunnat ...

Až jsem dostala krásné, nové hodinky. A zjistila jsem, že takhle to vedle sebe nemůže být: špinavé na jedné ruce s čistým, staré s novým, ušmudlané a prohnité s jasným, zářícím, nerezavějícím. A tak rozvazují uzel, který mě ještě tak trochu poutal k minulosti, sundám onu šňůru, pohlížím na nové hodinky a myslím si: ano, nastal KONEC STARÝCH ČASŮ.

A taky vím, nemohla jsem to udělat dřív. Musela jsem to udělat až právě teď. Ano, teď, protože jsem nesundala jenom šňůru z ruky, sundala jsem ze sebe celý starý život. Špinavý, prohnitý. A cítím, ano teprve teď to jasné cítím, že do mě vstoupil život nový, čistý, jasný a nerezavějící. Je to ŽIVOT v Pánu Ježiši.

Jak požehnaný byl pro mě tento Brněnský sborový den! Pro jednu jedinou větu jsem si tam jela, ta udělala definitivní jasno v mému životě. Bratr I. K. jen tak — jako by mimochodem — řekl: „Pán Ježiš chce ovládnout CELE naše srdce, nás život. Kéž bychom nejen věděli, když jsme se obrátili k Pánu Ježiši, ale také, když jsme mu odevzdali CELÝ svůj život.“

A tak to bylo se mnou: Poznala jsem Pána Ježiše, uvěřila jsem v Něho, vyznala jsem Mu všechny své hřichy. Poznala jsem svoji bezmocnost, ubohost a bídu. Ale co dál? Podřízla jsem si spoustu starých, špatných vlastností a návyků. Zůstaly ve mně. Ale copak může Pán Ježiš ve mně přebývat spolu s nimi?

Tak tohle byly všechny ty mé nepokoje, moje zmitající se dušička, ta nevědomost kudy kam.

„A tak Ti děkuji, drahý můj Pane, že jsi mi tu cestu ukázal. Ze jsi mi zjevil, že ta cesta jsi Ty. Ty sám. Jediný. Ze Tě nesmí doprovázet nic špatného, nic nečistého. Stojím teď před Tebou, drahý Spasiteli, s holýma, prázdnýma rukama a nemám nic. Všechno jsem odhodila. A jen cítím, jak mě Tvá všemohoucí láska zahaluje. Přijmi můj život, Pane! Neodvrhuj mě od sebe! Já vím, Ty jsi za mě dal život nejcistší, nejsvětější ze všech. A já Ti za něj nabízím svůj ubohoučký, který už není k ničemu. A snad Tě ještě kolikrát zradím a budu si ho chtít brát zpátky. Nedávej mi ho, Pane! Prosím, nech si jej! Ty ho říd, Ty s ním nakládej podle své vůle a té mě sobecké vůle, té mě úplně zbaľi Pane, jenom Tvá chci být!“ Doplňující myšlenka:

Mám tedy nové hodinky. Mám z nich radost, moc se mi líbí. Kudy chodím, tam se s nimi „vytahuji“. Každému je musím ukazovat.

Proč se stejnou radostí, ne-li s větší, neběhám od jednoho k druhému a nevyprávím jím o svém novém životě, o Pánu Ježiši? mí-

¹⁾ Lavinová šňůra je tenký, pevný, silikonový červený provázek, kterého používají horolezci v laviném terénu. Při pádu laviny horolezec vyhodí jeden jeho konec do vzduchu (délka asi 20–30 metrů), druhý mají přivázaný kolem těla. Volný, vyhozený konec „vyplavá“ v lavině na povrch, svou červenou barvou na sebe upozorní a usnadňuje tak horské službě hledání oběti.

DOVĚTEK REDAKCE

Omlouváme se -mí-, že si dovolujeme otisknout i její poznámku určenou redakci:

„Opsala jsem to úplně přesně tak, jak jsem to „tenkrát“ zaznamenala. Zrovna moc dobře se mi to neopisovalo, asi mám strach z toho, že to bude čist tolik lidí. Ne, že bych se styděla za obsah (když, tak leda za formu), ale některé věci jsou natolik intimní, že se jen těžce zveřejňují. Píšu to jenom proto, že si uvědomuji příležitost tímto pomoci některé hledající duši...“

OBLEŽENÉ SAMAŘÍ

„Pročež byl hlad veliký v Samaři...“

2 Královská 6:25

Mnohá stará města v Bibli mají velmi pohnutou historii. Kolik se toho událo mezi jejich kamennými zdmi a úzkými uličkami! Jedním takovým městem, které bylo mnohonásobně zničeno a znova budováno, je Samaří. Když bylo zcela bezvýznamné, takže izraelský král Amri je poměrně levně kupil za dvě hřivny stříbra (přibližně 72 kg). Město vybudoval a od té doby se Samaří stalo hlavním městem severního izraelského království a to nejen za dynastie potomků Amriho, ale až do úplného zániku samařského království. A o tomto Samaří si dnes chceme něco povídět.

1. Obléžená pevnost

Samaří bylo zvoleno za hlavní město a sídlo krále náhodou. Dnes bychom řekli, že mělo strategicky výhodnou polohu. Leželo asi na sto metrů vysokém pašorku nad okolní krajinou. Z lidského hlediska to bylo velmi bezpečné město — nedobytná pevnost. Bylo obecně močnými hradbami. Dobývací věže, kterými se tehdy dobývala města, byly k ničemu na příkrem svahu. Právě tak se nedaly použít ani válečné berany. A když někdo chtěl dobýt města pomocí žebříků, potázal by se zlou. Na hlavu by se mu snesl déšť kamení, vřelé vody a hořící smůly. Vody mělo město dostatek, byl tam ve skále vytesán velký vodojem, v kralickém překladu uváděný jako „rybník“.

Tato pevnost byla obklíčena. Dole pod kopcem bylo již dlouho syrské vojsko, vedené králem Benhadadem. Dosavadní pokusy o dobytí města byly neúspěšné. Navenek se vůbec nic nedělo. Hradby Samaří čnely nad krajinou stejně hrde a nepokoreně jako dříve, všechny útoky byly stejně marné a neúspěšné.

Ale to bylo jenom navenek. Navzdory všem vnějším projevům to bylo město před zhroucením. Situace ve městě byla zoufalá. Uvnitř panoval strašlivý hlad. Všechny zásoby byly u konce. Spekulanti ve městě využívali hladu k tomu, aby se neslychaně obohacovali na úkor hladových lidí. Situace se vyhrotila natolik, že některí lidé z hladu snědli i své děti.

Jak je to možné, že Samaří, ve kterém byl i prorok Elizeus, bylo postiženo takovým osudem? Ne, to nebylo náhodou. Byl to Boží soud nad tímto městem. Obyvatelé Samaří znali dobré Boha a jeho mocné skutky, i jeho spravedlnost a svatost — byli očitými svědky toho, co Bůh konal skrze své proroky Eliáše, Elizea a Micheáše syna Jemlova. Ale přes všechnu znalost, přes všechna varování, Bůh neměl v Samaří místo. Vždyť matka krále, který zde měl trůn, byla Jezábel a ta byla otevřeným Božím nepřitelem. Samaří — to bylo město, kde měli svoje vlastní bohy. A nebyla to jen Jezábel — byl to celý národ, který zavrhl Hospodina a sloužil cizím bohům. Proto přišel Boží soud v podobě syrského vojska. Pán Bůh přehlíží neznalost a nevědomost lidí. Avšak jestliže někdo zná jeho milost a poznal jeho skutky a přesto se jej vědomě zkřekne, uvodí na sebe velké nebezpečí. Musí počítat s tím, že Bohu neutěče. A tak se i obyvatelé Samaří nakonec přes všechna svá bezpečnostní opatření, přes všechnu moudrost a umění dostali do zoufalé situace.

2. Zaslíbená Boží milost

A do tohoto zoufalého stavu zaznívá zaslíbení o Boží milosti, zvěstované prorokem Elizeem: „Toto praví Hospodin: O tomto času zítra míra mouky bělné bude za lot stříbra a dvě míry ječmene za lot stříbra v bráne Samařské“.

To bylo ve městě, kde zuřil hlad, zcela neslychané. Zcela pochopitelná byla

reakce: „To je přece nesmysl! Tomu já nemohu věřit. Je tu přece neprátné vojsko a to jen tak neodtahne. A i kdyby náhodou odtáhlo, co po nich může zbýt? To není možné!“ Boží zaslíbení o milosti však znělo přece: „Zítra bude dostatek!“ Nikdo tomu nechtěl věřit. Bylo to přece tak nepravděpodobné. Ano, Bible předkládá člověku tak nepravděpodobné věci – a přece se všechny naplnily a plní, i když tomu nikdo nevěří.

Když Bůh zaslíbil Abrahamovi syna, tak se to zdálo být nepravděpodobné, a přece se to vyplnilo. Když stavěl Noé koráb, zdála se být možnost potopy lidem zcela nesmyslná, a přece přišla. Když přišel Lot varovat své budoucí zetě před blížící se zkázou Sodomy, tak se domnivali, že žertuje. A stejně tomu bylo i v našem případě. Elizeus zvěstoval: „Toto praví Hospodin“. A slovo Hospodinovo se vždy splní.

Je to úžasná věc: Bůh se ve své milosti skláňí k těm, kdo jej opustili, kteří místo aby spoléhali na něj, spoléhají na své schopnosti, sílu a moudrost, a dokonce i na své bohy, kteří se jej vzdali a zvolili si službu Bálovi a modlám. V situaci, kdy už jsou v koncích se vši svou moudrostí, kdy už nemají východiska, jim nabízí svou milost.

Takový je nás Bůh. Slitovává se stále znova a znova a nabízí milost ve chvíli, kdy už jsou lidé v koncích se svou moudrostí a se svými silami.

3. Naplnění zaslíbení

V oblézeném městě zazněla zvěst o Boží milosti. Ale zatím se stále ještě nic nedělo. Hlad byl dálé, jako i předtím. A lidé za hradbami žili dál v hrůze a strachu z budoucnosti. A v této situaci nám Boží slovo ukazuje čtyři muže, kteří na tom byli ještě hůře. Byli to lidé zcela na okraji společnosti, s nimiž už nikdo nepočítal, kteří byli „odepsaní“ ze života – čtyři malomocni. Žili kdesi na kraji města a trpěli snad nejvíce. A tito lidé toho dne, kdy zazněla zvěst o Boží milosti, už nemohli dál.

„Co tu sedíme“ – řekli si. „Půjdeme-li do města, zemřeme hladem. Žůstaneme-li zde, dopadneme stejně. Je jen jedna naděje, jak přežít – jít dolů do syrského vojska. Budou-li nás chtít zabít, tak nás zabijí, ale jinou možnost už stejně nemáme. Nemáme co ztratit. Můžeme jen získat.“ Tito lidé si uvědomili, že zůstat v oblézeném městě znamená smrt hladem a že jediná naděje zachování života je v tom, že opustí město. A tak za soumraku, jistě se strachem, se vykrali ven. Opustili hradby, které jim nemohly dát pokrm a sešli dolů. A tam dole – nalezli naplnění Božího slibu – předivným, nikým neočekávaným způsobem. Našli vojenské ležení opuštěné v největším spěchu. Bible nám říká, že Syrští uslyšeli hřmot cizího vojska, dostali strach a utekli. Všude ležely poházené věci, které odhazovali cestou, aby jim nepřekázely. (Jako bychom před sebou měli slavný obraz bitvy u Domažlic!) A tak tito čtyři ubožáci nalezli prázdné ležení, opuštěná zvířata, plno bohatství a hlavně to nejdůležitější – chléb, který už tak dávno neměli v ústech. Domnívám se, že hladoví ubožáci dluho neprémýšleli o tom, jak je to možné. Vtrhli do prvního stanu a postupně se do jídla. Co to znamenalo pro hladoví, smět se konečně pořádně najíst! A pak si vzali zlato a jiné cenné věci, které by se jim „mohly hodit“ a schovali si je. Pak navštívili sousední stan. Zdálo se jim to jako krásný sen.

Ale uprostřed tohoto štěstí se najednou zarazili: „Neděláme dobře! Dnešek je dnem radostné zprávy a my mlčíme! Budeme-li čekat do rána, zastihne nás nepravost! Vždyť tam ve městě lidé umírají hladem! Pojdme to ohlásit. Je to přece naše povinnost!“

A tak se tito čtyři ubožáci stali prvními svědky naplnění Božího slibu. Přiběhl k bráně a volají: „Dole je jídlo dost a dost! Syrští utekli a všechno tam nechali!“

Boží slovo nám vypráví, jak neochotně král spolu s obyvateli města přijal toto poselství. Nevěřil tomuto poselství. Považoval to za lešt nepřitele. Za žádnou cenu nechtěl opustit hradby svého města. Boží zaslíbení vůbec nebral vážně a ani s ním nepočítal. Nakonec však přece jen vyslali zvědy a ti se přesvědčili o pravdivosti zvěsti malomocných.

Boží slib se do slova a do písmene naplnil, přes všechny pochyby a přes všechnu nevěru. Obyvatelé Samaří nezemřeli hladem, ani nepadli do syrského zajetí. – Sám Bůh je zachoval při životě.

4. Co nám to chce říci?

Proč nám Bible tak podrobně popisuje tuto událost, když jiné příběhy, z hlediska světových dějin mnohem důležitější, popisuje tak skoupě nebo o nich mlčí? Jako odpověď smíme uvést: Bible je knihou, která nám vysvětuje Boží cestu záchrany člověka. Proto hovoří velice podrobně o tom, co Bůh udělal pro člověka a jak se k tomu má postavit.

Od dob šerého starověku uplynulo mnoho vody. Dnes se už města nestaví řáda nepřístupných místech a s hradbami a ani se už nedobývají jako tenkrát. Dnes máme moderní sídlisko a široké dálnice. Ale to neznamená, že by dnes už nebyly „hradby“. Existují i dnes. Lidé dneška stejně jako lidé všech dob, i ve starověku, i ve středověku, hledají záchrany v hradbách, které si kolem sebe stavějí, aby k nim a na ně nikdo nemohl. To jsou ty pevné hradby vlastní spravedlnosti, tak pracně postavené z kvádrů dobrých skutků a zásluh, postavené na hoře sebevědomí a hrudstí. Ty se dojí velice těžko ztěci. Jak sebevědomí a hrudí jsou mnozí lidé! Avšak – jak často je tato hrudost a sebevědomí pouze krásnou kulisu, za níž se skrývá podobná situace jako tehdy v Samaři. Navenek nedobytné hradby – a za nimi zouflal obrana. A do takovéto situace ještě i dnes zaznívá Boží hlas: Bůh připravil ve svém synu, Pánu Ježíši záchrany pro člověka. On zvítězil nad nepřitelem, který nás obklíčoval – porazil jej! Nepřítel je poražen! V Pánu Ježíši je naše záchrana!

V dnešní době také už v naší zemi není hlad. Jsme za to vděční. Každý si může nakoupit to, co potřebuje – ba mnohem více. A často se stáváme svědky toho, že si toho mnozí lidé neváží, že dochází k mrhání a plýtvání tím, co pro mnohé lidi na naší zemi je nedostížným přání. Ale je ještě jiný, vnitřní, duchovní hlad. Hlad po svatosti, po spravedlnosti, po smíření s Bohem. A o ten nám v naší události jde. Satan obklíčuje lidské duše a chce je zničit tímto hladem. Možná, že i ty, milý čtenáři, cítíš, že to, co máš a co jsi, nestačí k životu, k tomu, abys mohl obstát před svatým a spravedlivým Bohem. Pak ti chceme zvěstovat: Boží zaslíbení o tom, že Bůh dá člověku spásu, se naplnilo! Pán vydobil spásu. V něm je plnost života. Volá i na nás: „Pojdte, kupujte a jezte, pojďte pravím, kupujte bez peněz...“ (Iz 55:1).

V Samaři došlo k prudkému snížení cen – obilí a mouka, ty nejdůležitější věci pro zachování života, byly prodávány hluboko pod cenou – každý mohl uspokojit svou potřebu. Samarští obyvatelé se jeden přes druhého hrnuli ven z města na opuštěně vyklizené bojiště a tam nalezli záchrannu. Jaký to musel být okamžik, když mohli ukrojit kus chleba a zakousnout se do něj. V té chvíli pro ně nebylo většího štěstí. To bylo opuštěné bojiště. Nepřítel byl poražen zcela bez jejich přičinení.

A to je krásný obraz na Pána Ježíše! I my máme takovéto opuštěné bojiště. Je to kříž Golgoty. Zde byl poražen nepřítel naší duše, d'ábel. Zde jsme byli vysvobozeni z jeho moci. A to zcela bez našeho přičinení, bez naší zásluhy. To je spasení, které připravil sám Bůh. Zde zvítězil Pán Ježíš. A zde je zdroj našeho života, naší sily a obživy. A bylo-li v Samaři jídlo hluboko pod cenou – pak spásá v Kristu je zcela zdarma – pro každého člověka. Znamená to však vyjít ven – opustit své hradby a spolehnout se na zvěst o Boží záchranně.

V našem textu byla řec o čtyřech svědcích Boží záchrany. Nejsou to ani knížata, ani učení či společensky významní lidé – byli to jen malomocni lidé. Jak se zde vyplnila hluboká pravda, kterou později zapsal Pavel: „Alesož bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré“ (1Ko 1:27). Jistě, že mnozí si jich nevážili. Ale Bůh si je přesto použil. Nebyli učení, nebyli bohatí, neměli ani moc – ale měli jedno, právě to, co potřebovali: obležení samarští obyvatelé – měli chléb, byli nasyceni. Jejich spokojenosť a sytost byla tím nejlepším potvrzením pravdivosti jejich zprávy. Mohli ukázat kus chleba, který měli. A to bylo to nejdůležitější. Tato zásada platí dodnes: Máme být svědky o Boží milosti, která se nám stala v Kristu. Tu nám nepomůže ani vzdělání, ani moudrost, ani naše postavení. Je nutné, abychom byli nejprve sami „nasyceni“. Pak teprve můžeme jít zvěstovat o tom, že je „chléb“ pro „hladové duše“.

A pak je zde to druhé: „Budeme-li mlčet do svítání, postihne nás nepravost.“ Bible označuje období před příchodem Páně za období noci a příchod Páně jako ráno. Nyní je „den dobré zprávy“, doba milosti. Teď máme být svědky o milosti, kterou jsme směli zakusit.

A nakonec bych chtěl uvést ještě varovný příběh – osud knížete v samařské bráně. Tento člověk nevěřil Božímu zaslíbení. Jako bychom v jeho odpovědi cítili skrytou ironii: „Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by to být mohlo?“ A přece – neuvěřitelné se stalo skutečnosti. Hladoví si mohli příštího dne nakoupit pokrm za ceny, které stanovil Bůh a oznamil ústy Elizea. Mohli zahnat hlad – všichni – až na jednoho člověka – tohoto knížete. Strašný rozsudek: „Uzříš očima svýma, ale nebudeš jítí z toho!“ A i toto slovo se naplnilo. Kéž by se nikdy přiklonem nemuselo opakovat!

A tak i tato starodávná událost je Boží řečí k nám. Kéž všichni uchopíme věrou Boží zaslíbení o záchráně v Pánu Ježíši. Vyděme z hradeb svých zásluh, svých úsudků, sejdeme dolů z výšin svého sebevědomí a nabерme pokrm pro svou duši pod křížem Pána Ježíše. Ještě dnes platí slova: „Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhu ven.“

VŠECKY VĚCI NAPOMÁHAJÍ K DOBRÉMU

R 8:28

Je jeden verš v Písmedě, který mě vždy velice potěšuje. V 8. kapitole listu k Římanům Pavel píše: „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému“. Pokusím se vám přiběhem ze svého života vysvětlit, jak tomu verš rozumím. Před několika léty onemocnělo jedno z mých dětí na spálu. Šel jsem k lékárníkovi pro lék, který předepsal lékař. Prosil jsem ho, aby lék připravil podle předpisu a s největší pečlivostí. Lékárník sundal několik lahůd a postavil si je na stůl. V každé z nich mohl být třeba i jed, který by mé dítě byl zahubil, on však vzal z každé láhvě jen předepsanou části a všecko smíšil ve stanoveném poměru a udělal ze všeho lék, který mě dítě právě potřebovalo k vyléčení. A tak i Bůh řídí svrchovanou mocí své milosti a lásky náš život tak, že vše, co prožíváme a co se nás dotýká, přichází v mře a v časťce od věnosti předem stanovené v Boží radě a v Božích plánech o nás. Trochu světla a trochu stínu, trochu slávy a trochu pohanění, trochu úspěchu a trochu neúspěchu, trochu přátelství a trochu protivenství, trochu radosti a trochu zármutku, trochu rozkoše a trochu bolesti – a vše

D. L. Moody

Nejvznešenější věda je „věda Ježíše Krista“. Ať nikdo neodkládá Bibli pro to, že v ní nenachází světskou moudrost. Ona má svoji vlastní moudrost a vědu. Zajímá vás astronomie – ona hovoří o Slunci Spravedlnosti a Betlémské hvězdě. Zajímáte se o biologii – ona hovoří o lilií z údolí a Sáronske růži. Zajímá vás geologie – ona hovoří o Skále věků a bilém kameni. Zajímá-li vás dějepis – Bible podává nejstarší zprávu o lidském pokolení. Podobně je to i s každou jinou vědou, rájte ji v Bibli! Proto pijte z této nevyčerpateльнé studnice poznání a moudrosti a stanete se moudrými ke spáse.

Spurgeon

PRISCILA – prožité následování

Sk 18:2, 18, 26; R 16:5; 1K 16:19; 2Tm 4:19.

I. Dítky Boží jsou originály!

Jaký smysl má zabývat se křesťanskými a biblickými obrazy? Vždyť nic nemůžeme prostě kopirovat. Dobu a situaci není možné přivolat zpět. Pokoušíme-li se o to, vystavujeme se nebezpečí, že výsledkem bude karikatura. Bůh však tvorí vždy originály. Proto Kristus je tentýž včera, dnes a na věky. Jen tehdy má smysl zabývat se životopisy, vidíme-li z obrazu člověka, který je vázán časem, zářit rysy Pána Ježíše. To dodá odvahu, důvěru a pomoc v situacích podobných těm, které byly popsány v životopisech. Takový pohled nás může znova utvrdit ve víře a vybídnout k následování. Nesnažme se tedy být kopíí jiných lidí, ale jejich příklady nám mají jednoznačně ukazovat na Ježíše Krista.

II. Společenství v Kristu.

To je milost! Jak mnohý partner v manželství touží po splnění takového společenství! (Sk 18:1–3). Akvila a Priscilla museli uprchnout pro svou víru v Krista. V Rímě došlo asi k roztrzce mezi Židy věrnými Zákonu a Židy, kteří se obrátili ke Kristu. Císař Claudiovi bylo tyto nepokoje zámkou, že vykázal všechny Židy z Ríma. Tito manželé byli dříve majetní, teď si však museli vydělávat na živobytí v Korintu jako výrobcí stanů. Akvila pocházel od Černého moře, Priscilla pravděpodobně byla Rímanka. Jako uprchlíci byli vlastně pojmenováni. Ale přes to se ujali apoštola, který hledal práci, a poskytl mu tak hospodářskou základnu pro zvestování poselství o spasení. Mohli se přece obávat opakování římských událostí v Korintu. Ale oni byli především spojeni s Kristem. Jejich dům se stal misijním centrem. Poslové Boží do něj vcházel a opět odcházel. Takto mohlo dojít k tomu, že Priscilla mohla vyložit celou cestu ke Kristu vysoko vzdělanému Apolleovi (Sk 18:24–28). Tehdy se však už přestěhovali s obchodem do Efezu, aby mohli lépe pracovat pro Pána. Být v manželství společně připoután ke Kristu vyvolává zcela určité a někdy i zvláštní následky a vyžaduje stálou pohotovost.

III. Společně připraveni pro službu Kristu.

Sk 18:18, 26 nám ukazuje tento manželský pár, který se stal poutníky – dnes býchom řekli misionáři. Jejich povolání jim umožnilo pracovat misijně. Když určil Kristus svému apoštolu nové pracoviště, pomohli mu ochotně uskutečnit Boží příkaz tím, že se přestěhovali i s obchodem. To mnozí nemohli tehdy ani dnes pochopit – ale stalo se to. Jaká láska ke Kristu!

Avšak jakým smutným dojmem působí mnohá „věřící“ křesťanka, která je toho mínění, že její muž činí pro Pána „příliš mnoho“. Pořád je ve shromáždění! Ubohá žena! Proč se raději k němu nepřipojí? Chce ho snad raději vidět v hospodě či na jiných místech nebo se zabývat pouze domácími pracemi? V příkladu Akvily a Priscilly nevidíme žádný rozpor mezi teorií a praxí. Jistě jim přinesla jejich obětavá pohotovost mnohý problém. Ale radost Hospodinova je síla, která překrývala tyto problémy. Nešetřili ani vlastních životů. Dosvědčuje to krátká poznámka R 16:34. Toto nasazení života zachránilo apoštola Pavla pro jemu svěřené, požehnané dilo a manželé se stali dalším pramenem požehnání pro celý svět, protože chtěli jen jediné: být nástroji milosti Boží (Mt 25:12).

V posledním dopise apoštola Pavla se vyskytuje ještě jednou jejich jméno (2Tm 4:19). Zná to jako pečeť na potvrzení.

Kristův svědek v Rímě, zasvěcený smrti, opuštěný všemi, zdraví v dálce ty, kteří stálí s ním v Dile a i dále budou v Dile stát.

Lid Boží potřebuje takových požehnaných manželství v nynější době víc než kdy jindy. Je to buňka křesťanského sboru, ať je to kdekoliv – v obytných blocích, na velkoměstských ulicích nebo na venkově. Jsou to manželé, kteří se staví před Kristem s přání v srdci: „Pošli mne, zde, Pane, jsem“.

E. W.

Jak se chováme před shromážděním?

Nejnom u nás, ale i jinde se vyskytuje tento zlozvyk. Než vstoupíme do místnosti shromáždění, zaraží nás šum. A když otevřeme dveře, překvapí nás, že modlitebna, kde se lidé chtějí scházet s Bohem, je plna hovoru, šeptání, neklidu. A zaslechneme nejedno slovo, které do modlitebny nepatří! A tento šum trvá až do chvíle, kdy některý bratr oznámí piseň. Proč chodíme do shromáždění? Abychom besedovali? Abychom se dozvěděli novinky z ulice či intimnosti z domácností? Vim, že máte zájem o bratry a sestry, se kterými jste se dluho neviděli, máte radost, že jste se s nimi opět sešli, že si můžete podat ruce a pohovořit si od srdece k srdeci. Jistě tím nemyslíte nic zlého, ani nechcete nikomu ublížit. Ale což, jestli přec jen tím povídáním před shromážděním škodíte nejen sobě, ale i svým blížním?

Víte, proč se Duch sv. připodobňuje k holubici? Je to pták tichý a čistý, ale i plachý — kterého sebemenší hluk vyplaší a on odletí. Necítíte jste nikdy, že jste tím všechním povídáním, šumem a neklidem překáželi Duchu sv., který se tak musel vzdálit? Vy jste pak byli nepřipraveni, neztišeni, vaše myšlenky se toulaly ještě po světě, srdce bylo plno marných věcí, slyšeli jste kázání, zpívali a modlili se, ale když byl konec shromáždění, neodnášeli jste si z něho mnoho, neříkali nic. Vaše srdce bylo plno jiných věcí, a tak jste nemohli do něho již nic jiného přijmout.

A ještě horší chyby: po shromáždění jste zůstali se známými stát budě v modlitebně nebo před ní a to mnohé marné mluvení mělo ještě své pokračování.

Vás přítel by byl šel rád tiše domů, rád by si uchoval požehnání, které mu Pán ve shromáždění dal, ale vy jste jej svým všechním povídáním o všecko připravili. Či jste snad rozmlouvali o Božích věcech, o kterých jste ve shromáždění slyšeli? Nemějte mi za zlé, že jsem tak přísný. Ale jde mi o vaše dobro, když ukáži těmito řádky na zlo, které vás připravuje o požehnání a o duchovní růst.

Jak se tedy máme chovat před shromážděním? Smím poradit? Vzpomínám si na jistého bratra, který byl před mnoha lety v Norsku a vyprávěl, co tam zažil. Byl pozván, aby promluvil na evangelizačním shromáždění ve velkém stanu. Vpředu bylo vysoké pódium pro zpěváky a kazatele, které mělo při zemi dvírka. I napadlo jej, cože pod tím vysokým pódiem jenom mají? Otevře dvírka a žasne: tam malá světnička, v ní houfek věřících, kteří klečí a volají na modlitbách k Bohu. Modlí se za sloužící bratry, aby se Bůh v milosti sklonil, dotekl se srdcí a probudil duše k novému životu. Bůh se přizná k práci, za kterou stojí opravdovi modlitebnici. Jak ale může působit tam, kde Ho předem zapudí?

Máme-li mít požehnání ve shromáždění, musíme se naří náležitě připravit: ztišení na modlitbě, aby Bůh mohl mluvit k nám. „V utíšení se a v doufání bude vaše síla“ (Iz 30:15)! „Umlkně všeliké tělo před obličejem Hospodinovým“ (Za 2:13).

A rozcházmě-li se po shromáždění, budeme opět ztišení! Nepřipravujme sebe a druhé zbytečným povídáním o tom, co nám Pán Bůh dal! Iděme ale tiše domů a rozmýšlejme o tom, co jsme slyšeli. A ranilo-li nás Slovo Boží, kořme se, vyznávejme viny a prosme o novou milost k lepšímu, požehnanému životu!

A souhrn všeho toho: místo zbytečného všechno povídání, raději se modlete za sloužící bratry a za posluchače, pamatujíce, že „mnoho mluvení nebývá bez hřichu!“ (Př 10:19)!

„Ze slov pravdy a lásky“ IV/1937
připr.: -stu

Dne 4. 4. t. r. jsme se rozloučili s tělesnými pozůstatky naší milé sestry Jany PENKALOVÉ na hřbitově v Karviné 2.

Ve svých 34 letech se odevzdala Pánu. Vychovala 6 dětí.

Její tělesný život nebyl utěšený, zato duchovně byla svěží. Posledních šest let nechodila již vůbec do shromáždění, ale pravidelně jsme ji navštěvovali a spolu s ní lámali chléb. Těšila se na nebeský domov. Pán ji odvolal ve věku 84 let. Neodešla – předešla nás.

Gr.